

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Vita S. Patris nostri Danielis Stylitæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

assistere, adspiceret itē Benjamin scissa tunica cum gemitu procidentem adstantium genibus, vt ipsi Ioseph exorarent, quō ad patrem cum fratribus eum redire permitteret, nimis omnino turbatus est, commotisque visceribus, adstantes omnes profinis abire iussit. Quibus abeuntibus, leuauit vocem suam Ioseph cum fletu, dicens fratribus, quos retinuerat: Ego sum Ioseph frater vester: non sum comestus a fera, vt modo dixistis. Ego sum, qui a vobis in lacum proiectus sum nudus. Ego sum, quem Imaelitis vendidistis: qui cum omnium vestrum genibus vestigijsque prouolueret, nemo fuit ex vobis, qui tunc in illa pressura misereretur mei, sed vt fera bellua in me inuasisset. Veruntamen, fratres mei, nemo vestrum timore turbetur: magis vobis gaudete mecum, & exultate. Et quemadmodum dixistis patri nostro prius, quod ego in montibus a fera interfectus essem, ita rursus latē renūciate Iacob, dicentes: Ioseph filius tuus viuit, & ecce sedet in curru Regis, sceptrum regni Aegypti manū tenens. Cum verō vocem Ioseph audissent fratres eius, prae pauore ac formidine facti sunt velut mortui. Accedens autem Ioseph, verus sanctae propaginis palmes, osculabatur vnumquenque eorum magno affectu, nihil prioris iniuriae memor, vt sibi congruum erat: eosque & donis, & honoribus letiores fecit, magnoque cum gaudio remisit omnes ad patrem, dicens: Nolite in via contendere omnino: sed magis festinantes properate ad patrem nostrum, & dicite illi: Hec dicit filius tuus Ioseph: Fecit me Deus Regem totius Aegypti: accede cum gaudio, pater, & adspice filium tuum. Veni, pater, in letitia cordis, vt videam sanctae senectutis tuae Angelicam faciem.

Abeuntes verō cum festinatione, renunciauerunt Iacob verba Ioseph. Audito Ioseph nomine, suspirauit Iacob, lachrymasque profundens, ait eis: Quare conturbatis spiritum meum, vt rursus recolam effigiem Ioseph, pulcherrimi & optimi filij mei, dolorisque flammam, iam sensim extinctam, denuō vultis accendere? Accedens autem Benjamin, deosculatus est illius genua & mentum, dicens: Vera sunt, quae audivi, pater optime & honestissime. Ostenderuntque illi omnia, quae miserat Ioseph. Tunc autem credidit verbis Benjamin: surgensque cum omni domo festinus & gaudens, perexit in Aegyptum ad Ioseph filium suum. Vt autem audiuit Ioseph aduentū Iacob patrem suum, processit ex vrbe cum optimatibus Pharaonis, magnoque obsequentium stipatus cuneo, occurrit illi. Cum vidisset autem Iacob filium suum, cecidit super collum eius, magno cum gemitu & affectu dicens: Iam nunc laetor moriar, ex quo vidi faciem tuam, dulcissime fili, adhuc enim tu veraciter viuis. Ambobusque fleuerunt pariter, & glorificauerunt Deum. Et nos igitur pro his omnibus referamus gloriam Patri & Filio & Spiritui sancto nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

DE S. THARSONE martyre, cuius festum hic occurrit, habetur in gestis Marcelli Papae, quae in Leqor in primo Tomo, 16. Ianuarij in initio historiae.

VITA SANCTI PATRIS NOSTRI DANIELIS STYLITAE, VT HABETUR IN SIMEONE Metaphraste, & in Tomis Aloysij. Nos numerum capitulum margini apposuimus.

QUEMADMODUM viris fortibus vsuuenit, vt quando quis de bellis & certaminibus disserit & trophaeis, eis statim excitetur animus, & quærat instructas acies, & manus conferere cupiant cum hostibus: & quo plura de his verba fieri audierint, eo magis eis crescit desiderium, & talia facinora statim aggredi cupiunt: ita etiam virtutis amatoribus, si quis eis narret vitas, quæ in monastica versantur exercitatione, & per omnem peruadunt virtutem, quæ Deo conciliat, simul inflāmantur, & ea cupiunt, quæ sunt sibi conuenientia, & ad summam, ijs quæ dicuntur, vt quæ sint sibi propria, afficiuntur, & se parant ad imitationem.

A similibus itaque vita huius Danielis, quemadmodum vel non sola maximè sufficit ad animandum, qui caprus est amore virtutis, maiore zelo accendendum, & ipsum omnino mouendum & demulcendum, & suauissimorum laborum exercitationis afferendam

Kkkk 2 dam

ULLS

dam voluptatem, quæ non habet satietatem? Quo est enim admirabilior, eo est etiam utilior: & si quis eum voluerit æmulari, in modico multam, & quæ cum paucis conferri potest, inueniet virtutem.

Cap. 2.
S. Danielis
patria.
Parentes.

Huic ergo beato patria quidem erat, quæ inter Euphratem & Tigridem sita, & est, & nominatur Mesopotamia. Natus est autem in quodam vico, vicino urbi Samofatorum: eorum, qui illic habitant, lingua eum vocat Maratha. Ei pater quidem erat Eliu: mater verò Martha: fuit autem hic modus conceptionis. Matris eius uterus erat admodum mancus ac mutulus. erat enim sterilis ad liberorum procreationem. Cum itaque mille probris eam in dies infestarentur maritus, noti, cognati, & omnes alij, & liberorum egestatem ei acerbè obijcerent, illa ab eis malè affecta & corde cruciata, quid facit? Confugit ad eum, qui hæc potest curare: & clam domo media nocte egressa, manus in cælum tollens, & terram lachrymis irrigans, Domine Rex, inquit, qui ab initio masculum & sceminam fecisti, qui dixisti, Crescite & multiplicamini: qui dedisti in sterilitate Saræ quidem Isaac, Annæ autem Samuelem, Elisabethæ verò Ioannem: tu quoque meæ similis miserere calamitatis, & me misericorditer intue, & solue sterilitatem, & aufer opprobriū, & sterilis vteri da mihi fructum: ut eum quoque tibi offeram, qui dederis, quomodo prisca anna Samuelem. Cum tam acerbè fleuisset in contritione spiritus, domum rursus ingreditur: & cum parum dormitasset, videt in somnis duo luminaria, præclara pulchritudine, ingentia magnitudine: figura autem disco similia. Ea videbatur videre cælo relicto sensim descendentia, desuper eius imminere capiti. Cum manè autem surrexisset, & marito visionem & suis cognatis communicasset, alius quidem aliquid aliud dicebat euenturum: illud verò erat præsignificatio eius, quod ex ea erat processurum vel ipsis stellis lucidius.

Gen. 1.
Gen. 21.
1. Reg. 1.
Luc. 1.

1. Reg. 1.
Visio mar-
tis eius.

Non multum temporis intercessit, & cum concepisset, peperit beatū Danielem, & partu, utrisque mox liberatur, nempe & sterilitate, & animi aegritudine. Hæc beato Danieli vitæ suæ proœmia: sic prodijt in lucem is, qui erat reuerà foetus luminis. Atque puer quidem quintum annum iam attigerat: nondum autem ei vllum nomen fuerat impositum à parentibus, ut qui hoc quoque ei vellent dari à Deo, quomodo eius quoque in vitam productio ab eo processerat. Duxerunt ergo parentes puerum in quoddam monasterium. Simul autem tulerunt quoque, quæcunque piæ manus Deo solent offerre, ut hic verè facer etiã in sacro loco susciperet appellationem. Cum verò accessissent, & dicerent Præfæto mandræ spiritalis: Quodnam nomen est imponendum puero? Ille vir diuinus, diuino veluti instinctu afflatus, dicit id esse imponendum, quod Dominus omninò reuelauerit. & simul ad puerum intuens, ad hunc, inquam, ipsum intuens, iussit asserre vnum ex ijs libris, qui erant supra mensam. (mos enim erat eis ponere libros super aram sacram, propter communem monachorum utilitatem.) Protinus ergo facit puer id, quod ei fuerat imperatum: & asserit librum, non fortè fortuna, sed diuina voluntate & ductu Dei, librum illum, qui propheta Danielis habebat eloquia. Cum ille ergo vir indicasset è cælo datum esse hoc signum, eodem statim nomine, quo prophetam, vocat eum, qui erat ei moribus similis: & ut Deo placuit, puerum vocat Danielem.

Cap. 3.
S. Daniel
nascitur.

Danielis no-
mem ei im-
ponitur.

Cap. 4.

Atque si parètum quidem verbis acquiescisset hic vir diuinus, tunc fuisset Deo Daniel continuo dedicatus, & ab infantia fuisset cooptatus in numerum monachorum. Cum is autem non posset persuaderi: sed teneram causaretur ætatem & nimiam infantiam, tunc quidem reuersi sunt domum cum Daniele, cum ita visum esset ei, qui est superior: ut non aliorum, sed sua, sententia puer bonū eligeret. Atque protinus quidem primum germen significabat, qualis futura esset arbor: & virtutum vmbra iam sequebantur eum, qui per lucem ambulabat. Paulatim autem ei procedente ætate, apertè ostendit, quantum incrementum spiritus accepisset præter ætatem. Nam iam quidem attigerat Daniel annum duodecimum, & cum nemini quicquam dixisset, neque voluntatè animi protulisset, despicit quidem parentes propter Christum, despicit & cognatos, mundumque & quæ sunt in mundo: omnibusque relictis, amicis, aqua-
libus, vico illo, qui eum tulit, cum procul ab eo abfuisset circiter duodecim stadia, venit quidem in quoddam cœnobium monachorum. Procidens autem ad pedes Præfæcti sacri gregis, rogabat ut ipse quoque cooptaretur in numerum illorum, & eum monastico amictu indueret. Cum autem ille & corporis imbecillitatem, & teneram ætatem obijciens, dixisset non posse eum ea subire, quæ subeunt monachi: fore enim, ut breui defatigaretur laboribus, qui sunt multi & vel ipsis viris difficiles: vigilæ, humi-
cuba.

Duodennis
petit mona-
sterium.

Labores &
exercitia
monastica.

SURI

q ber
Moller
RVIII
5

cubationes, ieiunia, corporis & eius voluntatū perfecta mortificatio: & idē suaderet, ut aliquantum temporis maneret apud parētes, & non tantos susciperet labores in arare tam immatura, & corpore non satis robusto & adulto: Ego quidem, inquit Daniel, idē accessi, ut sic quidem Christo viuam, moriar autem carni. Quod si dum hos pulchros suscipiam labores, mors sequetur, melius erit mihi mori, quā abire vacuam, & mittentē manum ad aratrum, ut cum Euangelio dicam, retrō conuerti.

Luc. 9.

Cap. 5.

Cum ergo multa quidem dixisset, multa autem etiam audiisset Præfectus sacra-
mundæ, nec potuisset eius vehementē retardare impetum, & acrem hunc amorem, fratres adhibet in consilium, an oporteat eum in ipsorum admitti monasterium. Illis vero pueri magnam mirantibus constantiam, alacreque & intensum eius animi studium, & existimantibus esse Deum, qui cum moueret, & ut admitteretur, lubenter assentientibus, decetero est cum eis quoque Daniel, immo verò supra ipsos, quod ad vitam ex Deo agendam attinet, & ardorem ad virtutem. Intercessit parū temporis, & cum cognouissent parentes, vbiā sit, & apud quos, illi quidem ad eum accedūt cum admiratione. Cum vidissent autē puerum seipsum dedicasse, & Deo consecrassē, nequaquam eis accidit, quod solet hominibus & parentibus: neque petierunt charissimum filium, ut eum acciperent, & domū reducerent: idque cum nondum esset monastico habitu consummatus: sed reuera volentes ostendere se esse illius parētes, valde letati sunt de eo quod factum fuerat, & multis precibus à monasterij Præfecto contulerunt, ut ante suos oculos monastico eum amictu induerent. Ille verò hanc rem rursus communicat monachis: & postquam illos quoque vidit assentiri, cum iussisset omnes congregari in Dominico, & Danieli sacram recitassēt regulam, & ton-

Duodennis
fit monachus
egregius.

det et capillos, & monastico eum induit habitu, qui iam sicut monachi viuebat, & vi-
uere coeperat. Cum eius autem præcepisset parentibus, ne ad filium frequenter accederent, latos emittit, quod quidem est valde nouum, parentes priuatos filio.
Erat ergo illic beatus Daniel proficiens, & inualefcens spiritu: & ei crescenti simul quoque crescebant omnia femina virtutis, & alia quoque haud ita multo post accesserunt. Quod autem excellentioris ei fuit vite principium, & ra dix fructuū, qui postea pronouerunt, hoc iam sum dicturus. Cor eius accendit amor diuinus, & in eo vehemens excitat desiderium videndi loca illa, in quibus Christus pro nobis est passus, & vbi est sepultus, & vnde, cum surrexisset, ascendit in celos. Simul autem diuina quoque quaedam cupiditas eius inflammabat animum, videndi virum illum magnum in exercitatione, Simeonem, inquam, qui erat in columna: & accedens ad Præfectum monasterij, id quod volebat, ei comunicauit; & rogauit, ne, quod petebat, sibi deneretur. Ille verò tunc quidem sua sponte non concessit: paulo post autē vel inuitus dimisit. Nam cum ei necesse esset venire Antiochiam, propter curas ecclesiasticas, nec cum secum assumpsisset Daniele, & quosdam alios fratres, incipit iter ingredi. Postquam fuissent in illo vico, qui nominatur Telada, vbi magnus ille in sanctitate Simeon, magnos illos peragebat labores exercitationis, cum ad ipsam iam venissent columnam, contemplabantur & columnæ altitudinē, & loci asperitatem, & quemadmodum vir ille generosus & hyemis ferebat algorem, & æstatis calorem, & minas imbrium, & vim ventorum, & omnem aliam corporis tolerantiam. Cum hæc viderent, alij quidem insipientiores, existimabant sanctum vana gloria adductum, tanta habere certamina: Beatus autem Daniel non solum ea stupebat & mirabatur, sed etiam incitabatur ad imitationem, & boni zeli stimulum accepit animo. Cum verò, ubi infernē clamassent, magnus ille desuper prospiciens, dixisset oportere admouere pedes, & ad ipsum ascendere: tunc pulchrè licuit videre animorum probationem: unus quidem causatus pedum imbecillitatem, alius renum, alius senectutem, alius aliquid aliud, recusabat ascendere: Daniel verò cum cucurrisset, & magistrum rogasset, & ab eo iussus esset, ascendit prompto & alacri animo, & magnum salutatis Simeonem cum gaudio & admiratione.

Tondetur,
& accipit
habitum monasticum.

Cap. 6.

Simeon Scy-
lites, cuius
vita est i.
Tomo, 5. Ia
nuarij.

Neque verò fuit hic labor Danieli inutilis, & ad eum ascēso: sed primū quidem virtutem excitatur & instruitur, & redditur vehementius eius desiderium. Deinde autem ab eo quoque, ut oportebat, consequitur benedictionem manūs impositione, & simul suscipit prædictionem. cum enim audiuit dicentem vel maximè propheticè: Ego fratris, filij, & confirmetur cor tuum. Multos enim & difficiles labores propter Christum es suscepturus, qui & sufficiens erit tibi consolatio, & ad eos fortiter ferentiorum roborabit animum. Descendit ergo Daniel post hanc suauem cum eo con-

Ei loquitur
S. Daniel.

Cap. 7.

Prophetia
illius de Da-
niel.

ULLS

Eligitur pfectus monasterij S. Daniel, sed respuit profecturam.

Proficiscitur in terram sanctam. Cap. 8.

Reuocatur a cepto itinere.

Rom. 14. Pal. 120.

Matt. 10.

Stulti sunt, q. dehortantur a peregrinatione ad loca sacra.

Cap. 9.

Simeon Stylites apparet Danieli.

Templum S. Michaelis.

gressionem, & rursus ad sacrum redit monasterium. Postquam autem monasterij Praefectum ad se vocauit Deus: egregius vero hic Daniel, qui pasci pulchre didicerat, modo recte posse pascere putabatur, & vi ad hoc trahebatur a suis condiscipulis: ipse qui gratam consecratur quietem & silentium, & hoc ambibat, vt esset remotus ab omnibus negocijs: & sciens, quantum ea possit conferre ad virtutem, minimè statuit cedere: sed alium adduxit, qui esset eis viliter praefaturus: sibi autem optimè confu- luit: Ecce, dicens, liber factus est Daniel, nemini obnoxius. Ecce tempus, quod ante desiderasti. Tuum ergo persequere scopum, & via institutum: & quod proposuisti, perge exequi. Cum sic ergo omnia reliquisset, & nulli animi sui arcanum aperuisset, egreditur clam è monasterio, & venit ad mandram illam, in qua erat sita columna beati Simeonis. Infra enim circa eam erat quoddam monasterium: in quo cum totos quatuordecim dies transegisset, volebat Simeon Danieleum adhuc apud se manere: (Simile enim simili delectatur) ille autè non sustinuit, cum alio teneretur desiderio. Desiderabat enim videre sacra loca, & interiorem querebat solitudinem: sed viam, quae vergit ad Palaestinam, audiens esse difficilem, & propè inuiam, vrpote quòd Samaritani bello inuaderent Christianos, ipse non ferens de hoc suo prompto & alaci animi studio aliquid remittere, cum se confirmasset, & sibi mortem còtemnere per- suassisset, paratus erat exequi id, cuius studio tenebatur.

Cum verò iter esset ingressus, ei in via occurrit vir quidam, cui erat aetas senis, monachi vestitus: cana autem coma, & qui erat in omnibus similis Simeoni, qui erat in columna. Syra verò lingua allocutus Danieleum, & eum complexus, rogauit, quoniam iter suum dirigeret. Ille autem, Si Deo, inquit, videtur, vado ad loca sancta. Is verò excipiens: Rectè dixisti, inquit, si Deo viderur. Nunc autem certò scias, id quod est tibi propositum, non esse ex Dei sententia. Non enim audiuiti seditionem & tumultum, qui est in Palaestina? Ille verò, Audiuì, inquit, sed in Deo confido eum mihi futurum adiutorem: & maximè quidem spero omninò fore, vt nec mali aliquid nobis omninò accidat. Sin autem aliquid tale acciderit, seu viuamus, seu moriamur, sumus Domini. Illo autem hoc propheticum proferente responsum, Nè dederis in còmoti- onem pedem tuum, & non dormitabit, qui te custodit, angelus: cum ad hoc prom- pto & alaci animo respòdisset Daniel, dicens, omninò bonù esse mori propter Chri- stum, id agrè ferens canus, auertit faciem, &, Non fero, dixit. Non enim permittit Deus, vt nos intempèstiuè in morrem conijciamus, & vt per vim interficiamur, pro- curemus. Ille est enim, qui dixit: Si persequantur vos ex hac ciuitate, fugite in aliam. Cum autem concessisset sanctus obiectioni, & dixisset, Si tibi ita viderur, nihil moror reditù: Non consulo, inquit ille, tibi, vt ab hoc cepto omninò desistas: stultus enim essem. sed si mihi credas, iubens multum valere regiones Orientales, conuersus, vade Byzantium, quae, quòd attinet ad sanctificationem, est secunda Hierusalem: immò verò est prima. Illius enim priuilegia ei nunc à Deo data sunt. in qua multis quidem tibi licebit frui templis: multis verò sacris spectaculis: & si tibi cordi fuerit viuere in quiete & silentio, aut in superiore Thracia, aut in ipso ore Ponti, eius rei tibi erit ma- gna facultas: & Deus hac in re tuum implebit desiderium. Pratercà non oportet ex- istimare te Deum quidem esse conuenturum Hierosolymis, Byzantij autem minimè. Deus enim nequaquam loco circumscribitur, ó dilecte.

Hos sermones cano illo conferente cum Daniele, Sol erat in occasu: & accidit, vt diuenteret ad quoddam monasterium. Cum audiisset autem Daniel hic esse diuer- sandum, Tu quidem, inquit senex, prior ingredere: ego autem te sequar euelligio. Existimans itaque sanctus cum virgere aliquam corporis necessitatem, portam ingres- sus, expectabat. Postquam verò ille non amplius aderat, ratus Daniel eum in aliquo alio loco diuersari, solus accedens ad Praefectum monasterij, & ad eos qui erant sub ipso fratres, honestù dedit osculum, signum dilectionis. Deinde etiam sumpsit cibum sibi appositum. Postquam autè somni tempus esse cognouit, ei rursus assistens senex, sua debebat illa facere, quae prius dicebat, & quamprimùm proficisci Byzantium. Atque ille quidem excitatus, cogitabat quisnam is esset, & an esset homo aliquis, an vnus Angelus. Is verò erat magnus ille Simeon, qui iubebat eum frequentissimam & ci- uitatum reginam adire ciuitatem, vt haec esset multis via ad salutem. Cum ergò sic ei visum esset facere, neque vlli quicquam dixisset, postquam nocturna cecinit cantica, omnibus valere iussis egressus, properè contendebat Constantinopolim: & cum in ostium Ponti esset ingressus, eum excipit templum Michaelis militiae principis, quod illic

SURI
q. ber
Mober
RVIII
5

Illic pulchrè est postum : & septem illic dies est versatus. Cum autem audiisset aliquos dicentes de alio templo, quod situm quidè erat supra id, quod dicitur Hieron : locus verò ab ijs, qui incolebant, nominabatur Philemporus : & cum accepisset in eo malos habitare spiritus, & nonnunquam submergere nauigantes, & inuadere eos qui transeunt, & malos esse vicinos accoljs, & non posse aliquem eum transmittere illisum, non manè, non meridie, non vespere, reuocans in memoriam magnum Antonii & res illius, & quam multas ille quoquè à demonibus sustinuerit tentationes, & quod eos tandem virtute Domini omninò superauerit, & quam multos illis superatis honores sit affectus : ipse quoquè se ad aggredienda exiit certamina : & cum uisisset eos, qui a derant ei, templum ostendere, & uenisset in atrium, medium templi ingreditur, Christi Crucem tanquam arma inferens inexpugnabilia, & simul

Crux Christi arma inexpugnabilia. Psal. 26. Cap. 10.

Atque iam quidem erat vespere, & aderat princeps tenebrarum, & iaciebantur lapides in Daniele, & sonus audiebatur, & confusa vociferatio & strepitus excitabatur. Ille autem rursus perseverans in oratione, stabat quietus. Deinde ad eos, Si aduersus me dicebat, structa constiterit acies, non timebit cor meum. Primam ergò illam noctem, & secundam, qua postea est consecuta, sic transiit. Tertia autem vidit homines magnitudine maximos, forma alienos, crudelitate, quantum licebat conijcere, carnuioros, horribiliter fridentis, & minantes Danieli, & metui admiscentes. Hæc enim defensionè, & dicentes : Quis tibi, o infelix, ut huc uenires, persuasit, quando enim nihil aliud, tempus quidem certè, quo hic fuimus, nos loci dominos utique effugit : Erex ijs alij quidè minabantur se eum in mare esse iacturos : alij autem rursus maximos lapides immittebant. Nemo verò audebat ad eum accedere propius. Quid ergo facit ? Credit Domino, qui dixit hoc genus expelli solo ieiunio & precatone.

Dæmones terrere nitentur S. Daniele. Marg. Psal. 26.

Illic quidem facit, & eos minantes, atque etiam iacientes parùm aut nihil curans, primùm quidè ipse quoquè contrà minabatur : tantùm enim in Christi virtute confidebat. Deinde cum eos adhuc videret se magis impudenter gerere & tumultuari, ipse omninò despectis, obstruit omnè templi aditum, ostendens se solum velle cum eis scitari, & nec fuga quidem egredere, si ipsi irruerint : solam autem aperit fenestram, ut videret accedentes, & ut corpore exiguum acciperet nutrimentum. Non multum intercessit temporis, & Christi quidem virtute deleta est omnis illa mala dæmonum operatio : redditus est autem vniuersus locus liber ab illorum insultibus : & deinceps liberè & sine vllis insidijs ambulabant, & mare nauigabant.

Ille verò contemnit ineptos. Proffigat eos penitus. Cap. 11.

Huius verò rei fama manauit in omnes partes : & licebat videre viros simul & mulieres, iuuenes & senes, pauperes & diuites, & qui habitabant circuncirca in locis finitimis, tanquam fluentum aliquod, continuo tractu ad eum ferri, & admirari, quoniam modo, vbi nupèr quidè erat exitum, illic sit salus : vbi autem dæmonum vociferatio nec illic nocet, & diu canantur ad Deum cantica. Inuidus verò satan, & hominum inimicus, neque de se partam victoriam, neque sancti patientiam, neque priorem videre sustinens vtilitatem, ad secundum aggreditur callidum commentum : & quibusdam ex ijs, qui in templo cooptati erant in clerum, tales immittit cogitationes, quales olim Iudas a duersus Christum, non bonum esse permittere homini hic habitare, quem ignoretis, vnde sit. Ille autem & fama omnes ad se attrahit, & illius honor est omninò diminutio vestrorum vctigalium. Sed significate, dicebat, hæc Episcopo, & eum citò expellit. Et fator quidem hic est : tale est autem semen. Qui verò accepit, non ex alio noti, quam quod hæc continuo produxerint. Cum primùm semen accepissent, fructum produxerunt : & accedunt ad Episcopum, & de sancto renunciant. Episcopus autem Constantinopolitanus : (is erat Anatolius) Et quomodò, inquit, de homine malè dicitis, & expellere aggredimini, quem, vnde sit, nescitis, neque quænam sit eius vitæ ratio : cum contrà oporteat quidem eum illic sinere, ut, si sit qui bonus, nos quoquè faciat participes vtilitatis : sin autem contrà, ipse quidem expelletur, vos verò & ego hac in re vacabimus reprehensione. Sic illi à se expulsi, (Res enim est eiusmodi vitium : ipsum quidem in seipsum cadit, & à rebus

Cantica ad Deum nocturna & diurna. for. *piora Clerici S. Daniele accitant apud Episcopum Constantinopoli.

Poliam autem eorum insidias sic vidit malignus esse irritas, longum esset dicere, quænam multas quidè rursus visiones prioribus grauiores beato intulerit : quàm multas

Cap. 12.

ULLS

Multis cum modis infestat facit.

* credidi, legendum videtur: aut intelligendum, ut Iacobus ait, daemones credunt, & contremiscent.

tas autem molestias & vexationes, nunc quidem minans se eum interempturum: nunc verò in mari submersurum: nunc autem aliquid aliud facturum eorum, quae nollet, etiam si maximè & ipse & malus eius exercitus ab ipso hæc erant passuri. Nam postquam ille surgens oravit, & audacter est locutus, dicens: Dominus Iesus Christus, in quem * credidistis & credo, ipse vos in vltimum abyssum demerferit: illi tunc acerbè ululantes, & flebiliter clamantes, & suas facies, ut videbantur, pulsantes, assimilati vespertilionibus, illo ipso hæc adspiciente sancto, egressi sunt & abiērunt. Ille autem nunquam cessans iniuriam facere, existimans quòd si eum sepè tanquam in vrbis obsidione inuaderet, tandem poterit beati spiritus & generosum animum deprimeret ac frangere: accedit ad maleficii tertiam probationem, & aduersus eum rursus commouet priores calumniatores. Qui cum accessissent ad Episcopum, perindè ac iam maximis affectu iniurijs, sanctum vocabant maleficum, simulatoremque & deceptorem: dicebantque eius consuetudinem esse eis intolerabilem, ut qui vel solo adspetu sit molestus & importunus. Ille verò iam victus à tot vexationibus, ad se accessit Daniele: & rogat quisnam sit, & vndè, & quibusnam rebus opus habens; & postremò, quamnam in Deum tenens opinionem, in has partes venerit. Ille autè cum eius, quod est maximum & primum, nempe orthodoxæ in Christum fidei, primum meminisset, alia deindè contexit, patriam, & genus, & finem: nempe quòd eum diuina mouerit reuelatio, ut videret Byzantium, & in hæc loca veniret. Hæc cum audiisset Episcopus, assurrexit, & eum est amplexus: & eum tanquam virum reuerè diuinum honorauit. Atque hæc quidem sic rectè gesta fuerant à magno Daniele. Fieri autem omninò non poterat, ut qui Christi vitæ institutum susceperat, non etiam eius vitæ agendæ ordinem pro viribus videretur imitari. Quomodò ergò eius Dominus cum tentationibus signa videtur inchoasse, ità hic quoque, nisi quatenus ille hunc mouebat, & hic illius virtute faciebat miracula.

Episcopus Byzantinus S. Danielem magno afficit honore.

Cap. 13.

S. Daniel celerimè sanat Episcopum Constantinop. Reddit bonum pro malo.

Non multi dies præterierunt, & vehemens morbus inuadit Patriarcham: qui etiam efficit, ut si fieret sancto supplex, & eum continuò accerferet, ut pro ipso Christum rogaret, ut laboranti opem ferret. Cum is autem solùm genua flexisset ad orationem, adfuit Christus exaudiens, propemodùm anteuerens petitionem: conualuitque & sanus euasit Patriarcha. Et sic quidem miraculum: non magis autem est admirandum propter curationem, quam propter benignitatem in curatione. Nam postquam eum sanauit, petijt mercedem sanationis: ea verò erat, ut ijs, qui calumniati fuerant, remitteretur debitum. Pontifex autem ei libenter concessit petitionem: & Quomodò enim, inquit, non remittam, quibus parum abest, quin etiam agam gratias, quòd effecerint, ut te viderem, qui mihi dedisti salutem, & fuerunt causa, ut tu ad nos venires? Cum autem apud eum & monasterij, & donorum, & ut cum eo perpetuò esset, meminisset: Si vis me, inquit ille magnus, magno studio prosequi, sine me ea facere, quæ Deo & mihi videntur. Et sic ad templum missus cum magno & præclaro comitatu, eum eadem fecisset quæ prius, & aditum obstruxisset, per paruum quoddam foramen colloquebatur cum ijs, qui accedebant. Nouem interim anni præterierant, & eum ad vitæ perfectiorem vocans prouidentia, apertè ostendit futura. Cum enim fuisset in ecclasi, videt columnam nubis, & ea admodùm sublimè erat sublata, & ex aduerso eius pendebat in aère: & admirabilis Simeon stabat super caput columnæ. Simul autem cum eo duo adstabant adolescentes: eratque eis vestis clara & resurgens. Desupèr verò ex capite columnæ audit vocem dicentem: Huc ad me ascende Daniel. Cum is autem respondisset, Et quomodò poterò ego, Domine, in tantam extollit altitudinem? iussit Simeon ijs, qui cum ipso erant, adolescentibus, ut descenderent, & assumptum ad se deducerent. Qui cum imperata fecissent, eum tollebant, & prope ipsum statuunt. Ille autem eum statim amplexus, simul in caelum eum tollebat, & magna voce clamabat: Esto fortis, Daniel: te strenuum ac robustum præbe, & sta pulchrè ac generosè. Postquam verò vox admodùm clara cum circumsonabat, (visa est enim terribilis, & tonitruui similis) Daniel, cui percussæ & conturbatæ erant aures, ex somnio quo dammodò ad se redijt.

Cap. 14.

Hoc futurum eius vitæ institutum, Simeonis instituto conueniens, prius significauit, & quòd oportebat eum & columnam ascendere, & transire ad locum, columna longè excelsiorè. Sic sententia & voluntate omnipotentis, ab eo effecta sunt omnia, & ad eum paulopòst missa est pellis ouilla ab Elia, ad eum, inquam, qui moribus erat Elisco similis. Sic autè missa est. A Simeone ad Imperatorem missus quidem erat Sergius,

SURI

qber
Kober
RVIII
5

gibus, eius discipulus, ad eum deferens donum, omnia mala depellens, nempe tegmen quod habebat in capite. solent autē id vocare cucullam. Cū autem Imperator haberet animum alijs intentum, & esset in curiis publicis occupatus, Deo hæc omnia providente & dispensante, hic, quem diximus, Sergius statuit navigare & redire: & contendebat peruenire ad monasterium, quod nominant Accemetorū, id est, non dormientium. Cū ergo ipse reuertens cum quibusdā alijs accessisset prope locum Danielis, statim tanquā signo dato, beatus erat in ore omnium: Et alij quidem mimerāt eius tolerantia, alij autem precum, alij verò curationū; alij verò, quod manducaret locum, qui possidebatur à demonibus: & nunc quidem qui sunt in mari, sine periculo navigant: illāsi autē iter obeunt ij, qui sunt in via pedites. Hæc intelligit Sergius, cui commissum fuerat donum preciosissimum: & cū eius desiderio motus fuisset animus, rogat quisnam hic sit, & ubi, & an liceat eum conuenire. Illi verò & locum alacriter ostenderunt, & cū in terram appulisset, ipsi accedunt ad sanctum, & morā cum eis Sergius. Qui cū benignē admodū beatum salutasset, alia quidē ipse exponit. Simeonis, inquam, hinc decessum, & quod ab ipso donum ferret ad Imperatorem, dicens Danieli, id ad eum potius esse missum, quā ad illum, ad quem ipse id mitti opinaretur. Alia autem rursus audit à Daniele, quæ ei Deus significauit de Simeone, & de vita, eius vitæ instituto congruenter agenda. Quæ quidem cū audisset Sergius, sacrum statim donum eiiciens, id donat Danieli, à patre Simeone dicens miserere ad patrem Danielem. Et hæc quidem sic fiebant.

Monasteriū non dormientium.

Deus autem rursus consuetā faciens, incitabat Danielem visione quadam diuini. Cap. 15. Actor. 9. Vnde rediretur viuendi rationem maiorem & sublimiorem, vas eum electionis, quomodo Paulum, præsciens futurum. Apparuit verò visio non Danieli, sed potius Sergio. Videbantur enim tres ad eum venisse adolescentes, & dixisse: Surge Sergi, abbat Danieli: Expletum est tempus tuæ in templo habitationis. Adesto deinceps, & ad maiora parare certamina. Cū ergo ei Sergius diuinam aperuisset visionem, quoniam is statuerat non repugnare omnibus nutibus omnipotentis, & alioquin priori quoque visioni secunda consentiebat: & præterea Simeonis etiam inducatum erat artha talis vitæ degendæ, mittitur Sergius, vt disceret loca magis solitaria, quæ illic sunt, vbi oporteat ponere columnam, & aptum ad agendam vitam in quiete & silentio. Qui cū partes quasdam fastigij montis pulchrè esset perscrutatus, postquam venisset in illum locum, in quo oportebat stare columnam, tu Deus omnium hoc quoque ostendis. Videt ergo protinūs dictus Sergius albam columnam: quæ alas frequenter expandens, & parū rursus subuolans, iterum decidebat. Adhæsus ergo eam esse captam & vincam laqueis, ad eam festinat, & contendit eam capere manibus. Illa verò cū statim euolasset, ne oculis quidem poterat apprehendi. Cū tam euidentis accepisset signū statuedæ columnæ, & ipse quoque satis intellexisset, quā esset aptus locus, descendit ad sanctum, & omnia sigillatim renunciat cum ea, quā viderat, visione. Ille autē & lætatus est, cū audiisset, & ad locum venire cupiebat. Dat verò Marcus quidē ei amicus & aliqui familiaris columnam. Cū autē factus esset is quoque, qui solet vocari modius, & capiti colūna fuisset adparatus, iubet circa mediam noctem perforari sibi templi parietem: & ita, omnes lateas, ascendit. Dein dē etiam cum gaudio concipit preces, quæ ita habebant: Gloria S. Danieli ascendit in columnam, Domine, quod te solo fretus hanc ascendo columnam, & hoc certamen subeo. Accipe meū propositum: confirma me ad cursum: ceptum meū absolue. Sic beatissime non spiritu solum esse celestis, sed etiam, quod eius fieri poterat, corpore esse contendebat: & decetero solus erat in columna, seipsum collocans in cæli & terræ consilio: ab hac quidem recedens carne & spiritu, ad illud autem contendens.

Alia eius visio.

S. Daniel ascendit in columnam.

Hæc autē non poterat inuidus ferre oculus: neque patri inuidiæ erant illa tolerabilia. Sed cum loci dominus ad horum venisset cognitionem, (erat autē illi nomen Gennadii) inconsideratē ira animo perturbatus, aut potius demonis importunitate commotus, & aduersus sanctum virum furore percitus, (causa autem prætexebatur, quod eam posuisset voluntate illius) Imperatori quidem renunciat id, quod factum fuerat. Renunciat autē etiam Gennadio. (is enim constitutus fuerat Episcopus Constantinopolitani post decessum Anatolij.) Atque ab Imperatore quidem dicens non sum exauditus: Episcopus verò inuidia motus, seu ei qui rogārat concedens, non solus censebat sanctum è columna deiciendum, sed etiam pœnæ subijciendum. illo.

Cap. 16.

Gennadius Episcopus Constantinopol. male statuit de illo.

Redi

ULLS

Pfal. 67.
Deus eum
mirè tue-
tur.

Redit ergò Gelafius totus irà percitus, alios quoquè multos secum assumens, & è columna sanctū volens detrahere. Sed qui semper in sanctis suis est admirabilis Dominus, qualia nunc quoquè fecit, illum audacter insultantem reprimens, & eius seruum, qui erat occultus, gloriosum efficiens. Nam cum esset maxima serenitas, essetque aer purus & limpidus, nubes repente concurrerunt, & orta est caligo, & vehemens pluuia & grando deorsum ferebatur. Tantusque erat eius impetus, & tam ingentes minæ iræ supernæ, vt etiam vitium caderent folia & pampini, non solum fructus. erat enim tunc tempus vindemiæ. Sed nec hæc quidem reprimebant amentis stultitiam. Sed cum non multum abfuisset, quin ille periret, ne sic quidem discebat sapere, & se moderatè gerere: neque volebat scire, quanta superna gratia locupletatus esset Daniel. Sed anhelans, & madefactus, cum ijs qui circa eum erant, aggressus, indignabatur, minabatur, clamabat, & deicere sanctum aggrediebatur.

Cap. 17.

Sed postquam qui cum eo erant, ei quæ erant optima, suggesserunt, dicentes nec esse columnam agro propinquam, & hinc ei nullam futuram molestiam: immò verò eum percepturum fructum multarum orationum, & ei futurum valdè vtilem, cum sit bonus vicinus: Postquam hæc dixerunt, persuaserunt. & tunc quidem iussit descendere, pudore, vt arbitror, motus propter eos, qui aderant, nè videretur frustra venisse: postea autem ei rursus pollicebatur ascensum: & cum rursus ascendisset, quantum voluisset, mansurum. Cum autem, columnæ ad motis scalis, sanctus descenderet, & iam in sexto gradu pedem figeret, eum qui erat inflexibilis, cepit misericordia, dum illos videret pedes ranquam alias columnas: quos per totas noctes & dies stationes reddiderant tumidos & ulceratos, & vulneribus plenos. Quæ ille cum stupore contemplatus, & sanctum adiuravit, vt rursus rediret, & audacis sui cepti petijt veniam. Postea verò ei quoquè columnam posuit excelsoiorem, & crassitudine validiorem, basi que & cæteris magnificentiorem, & de illius patientia & tolerantia Imperatorem reddidit certiorum. Atque hæc quidem sufficerent, quæ sunt plurima & maxima, ad sancti vitam ostendam, & gratiam, quam ipse à Deo erat ascetus. Oratio autem hæc parua esse considerans, & ranquam elementa ac principia, quæ sunt his longè maiora, properat declarare.

En voluntarium sancti viri martyrium in columnæ statione.

Cap. 18.

Venit paulopòst quidam ad sanctum, Thrax quidem genere, ætate autem senex, qui ex scribendis contractibus sibi victum parabat: *νομιστός*, id est legis pentum, vocant Græci. Is filium ferens vnigenam, qui à maligno detinebatur spiritu, cum eum posuisset ad columnam, & ei lachrymæ stuebant ex oculis, & adiunxit verba, lachrymis magis miserabilia. Vide enim, quàm multas fletus habebat occasiones: naturam, canitiem, filij adolescentiam, quod propter eum solum laboraret, quod longè esset profectus, & magni itineris labores esset perpeffus, idque cum esset puer dæmoniacus, & tanta esset eius vexatio & immoderatio. Et cum postremò addidisset, esse iam tricesimum diem, ex quo nomen illius malignus clamaret spiritus: eius animus, qui faciliè mouebatur misericordia, ipsius statim est misertus. Quidni enim misericordia mouendus erat Christi discipulus? Si tu ergò, inquit, credis fore, vt per me sanetur tuus filius, dabitur tibi secundum fidem tuam. & simul eum iussit potari oleo à sanctis, qui illic erant. Quod cum factum esset, statim quidem eum humili iacit sæuum dæmonium, eumque valdè laniat ac lacerat. Deindè magna voce cum luctu clamans, Egre dior heu, inquit, egredior. Cum dies iam adesset octauus, vbi dæmoniacus nigrum & concretum eum muisset sanguinem, gloriosi patris sanatus est precibus, & sanus & rectè se habens, suo patri est traditus. Ille autem cum accepisset filium, lingua quidem vtebatur ad agendas gratias: lachrymis verò, ad lætitiã. Sunt enim etiam lætitiæ lachrymæ, quando summam animi ægritudinem summæ excipientes lætitiæ, nubem quæ premebat, protinus depulerint, & naturali fluxione lachrymarum vtebatur: cum voluptate. Sic puer non solum curatur à malo dæmone: sed etiam continud armatur aduersus dæmones, cum pater post curationem eum Deo consecrasset, & vt monasticum amictum & vitam susciperet, esse cisset, & medico corporis eum tradidisset, & rogasset, vt esset etiam medicus animæ: qui etiam purus ad purum accessit, omni mundanæ vitæ relicta vanitate. Hoc quidem fuit vnum eiusmodi: alterum autem, eo non inferius.

Curat dæmoniacum.

Is curatus, monachi habitum & vitam amplectitur.
Cap. 19.

Cuidam Cyro, qui prius quidè fuit Præses, postea autem ascendit etiam ad sedem Episcopalem ciuitatis in Phrygia, cui nomen erat Coryaium, & ab illo postea discelerat propter quandam motam aduersus eum calumniam, erat filia nomine Alexandria.

SURI
aber
KORNER
RVIII
5

ditia. Ea eodem modo erat affecta, quo ille quem prius diximus, & grauiter vexabatur à demone. Eius ergò pater, cum sanctus ei venisset in mentem, ad ipsum ducit filiam, naturali benevolentia alium commiscens ardorem, ad ipsum ducit filiam, sancti manus eius capiti fuerunt impostæ, fugatus est spiritus: & quæ laborabat, statim conspicua est sana. Porro autem huic quoque miraculo fuit alterum coniunctum. Nam enim Cyrus sancto valde confidens, eius utebatur gratia. Vnde etiam uxorem eius, cui suorum agrorum fuerat mandata cura, quæ ipsa quoque erat daemoniaca, dedit ad ipsum. Neque eum sua sefellit fiducia: sed ea quoque cum filia mundata fuit à vitio demonis. Pro quibus is vtrique magnas ei habens & agens gratias, (erat enim vir doctus, & humanis literis eruditus) in posita illic columna epigramma postea insculpsit, quod sic habet: Hic stat vir, qui vndique impetitur, & ventos non timet: Amantissimo autem vititur alimento, & siti experte sanguinis: Actis verò radicibus, fundamentum est experta nuptias. Sed hæc quidem sic.

Deinceps verò erat quidam dies, omnium dierum precipuus. Vir autem quidam ex his, qui prope Euxinum pontum habitabant, venit afferens filium, qui ipse quoque possidebatur quidem à demone: sed erat alioqui & surdus & mutus, & qualem curasse Chrittum docent Euangelia. Cum autem columnam iam appropinquarent filius cum patre, excuriens puerum demon, & auellens eum ab ijs, qui ipsum tenebant, impulit eum ad scalam, quæ tunc quidem fuerat ad motam columnam: & ille quidem protinus ascendebat scalam: sanctus verò desuper adspiciens, Deum rogabat. Quomodo enim non à demone è scalis proiectus, fuisset contractus, nisi is retinisset demonem precatione? Non ergò ei manus imposuit, neque fecit, quæ alijs facere consueuerat: sed illi quidem precabatur superius: puer autem cum esset adhuc inferius, & ad medias scalam non dum peruenisset, sanitatem est affecturus. Cum vnus tantum fecero mentem, aliorum suo tempore meminero.

Magnus Leo, qui Romanum quidem regebat imperium: naturam autem regere non poterat, sed proles ei deerat mascula, quid facit? Confugit ad Deum omnium Dominum, apud ipsum Daniele vsus intercessore. Ille verò paruit, & anno sequenti pariter esse uxorem protinus significauit. Res ergò, vt dixerat, successit, & natura celi precibus, non solum ad hoc, vt daret filium: sed ad hoc etiam, vt daret illo tempore, quo sancti os diuinum prædixerat. Sic ille non solum erat filius precationis: sed etiam per preces dabat alijs, vt haberent filios. Idcirco eum remunerans Imperator, tunc columnam ei iecit fundamentum.

Cum fama ergo sanctum vbiq; prædicaret, ad eum venit etiã Imperatrix Eudocia, quæ nuper seruata ex Africa: & magnam quidem ei reuerentiam, multum autem tribuens honorem, & rogans ipsum, vt de columna quidam descenderet, ad sua verò loca veniret, & ea habitaret: Sunt autem, dicebat ea, mihi multa, & simul quidam amica silentia, quæ possint aliã præbere consolationem. Ille verò bonam eius mentem accipiens laudans, statuit non transmigrare, sed in eo loco perseverare, in quo fuerat à Christo placatus: & virtutis radices in eo agere, & fructum conuenientem dare suo tempore. Cum hæc & alia dixisset eiusmodi, & benedictione eam impertisset, emitit. Tunc autem iussit ad columnam Gelasij, & simul cum columna (erat enim excelsior) ei quoque, aucta virtus: & vitæ institutum aggressus est excelsus. Non erant autem futura hæc tolerabilia, neque diabolo, neque illius asseclis. Propterea ipse quidem ei rursus accendit formam tentationum: vsus est verò ministris hæreticis, qui erant Byzantij. Isti cum quantum sumpsissent mulierem ex meretricibus, quæ erat quidam genere Asiana, ei autem erat nomen Basiana: cum nauigasset verò Byzantium, improbum, pròh dolor, questum dedit suo corpore. Eam cum verbis decepissent, & promissa pecunia, totam ad id se volabant, incitassent, efficiunt vt vadat ad sanctum, & vel illum, vel vnū ex suis discipulis, ad amoris illiciat, & ad foedam prouocet libidinem. Proficiscitur ergò impudica pudicæ, impura anima ad mundam, comitum secum ducens multitudinem, inornata, arbitrata se allecluram & inescaturam illos oculos, qui nihil terrenum, materia concretum dilexerunt. Manens autem in quodam agro, qui erat ex aduerso columnæ, & mandræ rationis compositum pecorum huius egregij pastoris Draconis simulabat se ægrotare: vt, si fieri posset, vel ipsi quidem sancto ægrotationis animi causa esset: sin minus, illius saltem discipulis afferret perniciem.

Cum

ULLS

Mandisim-
positione
sanat dae-
moniacam.

Cap. 20.

Mar. 7.

Liberat pu-
erum à dae-
mone.

Cap. 21.

Leoni Im-
perat. prole
imperat
precibus.Cap. 22.
Eudocia
Imperatrix
venit ad
eum.Vide mali-
gnitatem
hæreticorū.

948
Cap. 23.

Impudens
fortū incre-
dibilia fin-
git de illo.

Vltio cele-
stis perfe-
quitur sce-
minā men-
daciem.
Mat. 18. & 5.

Oleo san-
cto duplicē
pellit mor-
bum.

Cap. 24.

Predicit
cladē immi-
nente Con-
stantinopo-
li.

Cap. 25.

Obserua q̄
hic dicitur
de presbyte-
ri ordinati-
one.

Cum autem postquam longo tempore mansisset, inane & irritum erat callidum eius coeptum, descendit quidem ad eos, qui miserant: dicit verò execranda, & ea mentitur de sancto, quod non solum magno illi nunquam in mentem venerunt, (hoc enim ne qui valde quidem à mente discessit, crediderit) sed nec vlli ex illius discipulis. multum quidem abest. Hæc autem erant: Mei amore, dicebat, valde quidem captus erat Daniel: animo verò telum acceperat: & tandem cum iussisset suis discipulis, vt me sursum ad ipsum per scalas deducerent: ego autem, inquit, passus non essem, me occidendi consilium ceperunt, vt hæc latèret intemperantia. Et ecce vix manus eorum effugiens, mihi fuga consului. Sic mentiente Manade, & ea dicente, que probari non poterant, hæc verba illi attendentes, arripuerunt perinde ac verissima, (Quæ enim volebant, ea etiam vera putabantur) & ea ad alios transmittabant. Verumenimvero hæc quoque erat idem Deus, & iustitia, quæ neque potest vitari, nec obliuioni mandari. Quid ergo accidit? & quomodo hæc dispensantur? Malus spiritus statim mittitur ad malam & mendacem feminam, & inuitus inuitam cogit effari fraudem hæreticorum in illam, & suum rursus mendacium & machinationem. Cum eam ergo accepissent ciues, & ad sanctum duxissent, rogabant sanctum vt curaret. Ille autem verus Christi discipulus, qui dixit septuagesies septies oportere fratribus remittere debita, & diligere inimicos, ambo simul præcepta vna executus est actione: illud quidem, condonando iniuriam: hoc verò, miserendo calamitatis: immò verò eam plenè erigendo, & sanitati restituendo. Nam cum oratione vsus, eam oleo sanctorum tanquam saluari aliquo potasset medicamento, malum quidem spiritum, tanquam aliquid venenatum, statim expellit: eam autem, que laborabat, suis sanam reddit. Quæ etiam illius complexa columnam, magnas quidem agens gratias, & deinceps multa Deo promittens, vt quæ duplicem morbum effugisset: non solum eum, qui apparebat, & damnum afferebat rei, quæ videbatur: sed multo magis eum, qui latebat, eratque voluntarius, & sua sponte susceptus, & animam immortalem punire poterat immortaliter.

Non solum autem morbum, qui modò inciderat, poterat curare sanctus: sed etiã ritum bonorum medicorum, & futurum nosse, & quod erat euenturum, propheticè & videre & dicere certissima poterat coniectura. Magnam quidem certè vrbem magnas adorturas esse minas, cum à superis accepisset reuelationem, eam Episcopo significat Gennadio, iubens contentiore vt precatione. Quinetiam Imperatori Leoni prædicit similia, & bis in hebdomada iubet communes fieri supplicationes. Sic enim eis pollicetur iram Dei futuram mitiorem. Atque ij quidem sancti præceptis contemptui habitis, erant ipsa intellecturi experientia, ea quæ multitudo peccatorum effecit, vt ad effectum deducerentur. Procedens autem id declarabit oratio. Quoniam autem diuini quoque agni sacrificatorem oportebat esse Daniele, qui iam ei prius sacrificauerat & corpus & animam, è superis quidem mouet Imperatorem spiritus: mouet autem Gennadium quoque Imperator, & ad eum scribit, vt acceptis multis ex ecclesia, veniat ad magnum Daniele, & eum consummet ordine sacerdotali. Cum is verò hæc fecisset, qui præuidendi quidem futura magnam habebat potestatem, primum quidem spiritu præcognoscit futurum ad se aduentum: Deinde cum ille iam venisset ad columnam, dixit se iam pridem desiderasse ad eum ascendere: sed curas prohibuisse ecclesiasticas, nè finem imponeret suo desiderio: nunc autem venire, vt & ipsum videret, eius que precibus frueretur & sermonibus. Rogabat verò, vt scalam quoque adhiberentur. Frustrà, inquit ei prædicendi magna vi præditus Daniel, hunc laborem vt susciperes, procurauit, qui te ad nos mouit. Hoc simul & stuporem & merum affert sacerdoti: Stuporem quidem, quoniam modo sic eius cognouit aduentum: timorem autem, quòd mens eius magno erat Danieli manifesta. Neque enim, nisi coactus fuisset ab Imperatore, ad eum vnquam venire annuisset.

Cum autem & Episcopus, & qui sequebantur Episcopum, multum rogauissent, vt admouerentur scalam, & ad eum ascenderet: prohibebat verò inuictus Daniel: imminebat autem iam Sol medijs eorum capitibus, calidis eos feriens radijs, & videbat Episcopus multitudinem siti & æstu torrerì, iubet inferiùs quidem Archidiacono preces dicere consuetas. Ipse autem cum esset precatus, ordinat magnum Daniele etiam non præsentem, presbyterum, & simul multitudo de eo, qui erat verè dignus, clamabat, Dignus. Cum sic Patriarcha Gennadius Daniele nominasset sacerdotem, & ecce dixisset, & tibi populus iustam de more propterea emisit vocem, & Deus desuper tibi per me manum imposuit: & omnia, vt semel dicam, suscepisti signa sacerdotij.

SURI

q̄ber
Mouer

RVIII

5

facerdotij. Restat ergo, vt scalæ admoueantur columna, vt sis etiam sacri particeps sacrificij, & Deo vocanti omnino cedas. Tunc cum beatus cognouisset Daniel hæc non fieri sine Dei numine, sed ei quoque grata esse & accepta, quæ facta sunt, iubet ponere scalas, & caelestem margaritam, diuinam, inquam, communionem, & dat & accipit. Deinde cum etiam fecisset alia omnia, quæ solent fieri à sacerdotibus, & precatus esset pro multitudine, eos dimisit lætantes simul & admirantes: partim quidem propter præscientiam & verè laudabilem timiditatem: partim autem, quod vix quidem, perhaudetur tamè ipse quidem accipere sacerdotium, illis verò præbere preces & benedictionem. Hæc Imperatori quoque significantur, & simili eum replent lætitia & admiratione.

Cum non ergo ingentes, qui sunt imperij proprii, sumpsisset spiritus, sed didicisset quantum sit virtus imperio præstantior, ipse quoque ad eum ascendit, & perinde à si regium factum & supercilium reliquisset inferius, & se exuisset, se quidem humi prostermit: tangit autem sacros illius pedes, quasi hæc faciendo magis honoraretur, quam quod esset Imperator. Quos cum tetigisset, impletur admiratione, sicut prius Gelasius. erant enim illi pedes valde tumentes, & omnino scædentes vlcibus: eratque simul horribile & miserabile illos videre & tangere. Tunc ergo Imperator domat eum basi geminarum columnarum, quas ipse posuit, duplicem eam columnam nominans. Quam ascendens lætabatur Daniel. Nam & illa erat sublimior altitudo. Hæc etiam extendebatur ad exercitationem, æstate quidè, ardentius eum sole fructente: hyeme autem, aère frigidius. Cum verò & vis ventorum, niuisque & grandinis vehementer impeteret, & violentiam ostenderent minimè tolerabilem, cetera multa consequebantur miracula: quæ quidem mihi, vitanti prolixitatem orationis non sunt omnia dictu facilia: sed solum, quæ sunt præcipua, vt sum pollicitus. Quod autem nec si velim quidem, possum præterire, hoc nunc, quantum poterò à sequi oratione, conabor narrare.

Imprimè quidem principium habebat anni ambitus, & mensis instabat, quem Romani vocant Septembrem, in quo magni martyris Mamantis festum celebrant. Vespere ergo, quando festum à pijs præparatur, & tota nocte agitur vigilia, finè accipit mensis Danielis propheta: & repente in maxima & regia ciuitate incipit incendium, quod vsque ad eodè est excitatum, & ad eodè inualuit, vt ferè vniuersam cõtrierit ciuitatem. Nam cepit quidem à muro, qui est propter mare, què etiam nominant nauale: peruenit autem vsque ad forum Constantini, & pertigit ad portum Iuliani, quasi mediam ciuitatem. Quo in loco & comprehensa sunt vniuersa corpora: quæcunque vero fuere comprehensa, facile perierunt: & sic passus ignis, in maximam creuit flammam: eratque malum inexpugnabile: quippè cum quicquid ad opem ferendam strerebatur, argueretur nihil proficere. Quapropter multas quidem domos, multas autem templa, virorumque & mulierum proserpsit depascens multitudinem: multo verò, partibus & membris corporis, quæ inuaserat ignis, statim mutilabantur: erantque semiustulati, & media parte cæsi: miserabiliores ijs, qui omnino cum suis præterant. Erat ergo periculum, nè, quod vulgò celebratur orbis terræ miraculum, Constantini, inquam, ciuitas, cerneretur pati similia incendio Sodomorum. Vix enim tantum in tanto malo, eis venit in mentem sancti Danielis prædictio, & credunt, vt illius solum precibus malum vincatur. Hinc factum est, vt ad eum magna celeritate current, ille quidem pecuniæ deflexus priuationem: hic seruorum, alius domus, alius amicorum: & hic quidem cognatorum, ille verò vxoris & suorum filiorum, alius autem omnium facultatum. Propter quæ sanctum tanto dolore affecere, quous repletus lachrymis, eos damnaret negligentia, quod ipso eis multum testificante, & prædicente, malum poenitentia vitare non curarint: vt qui in patiendo solliciti fuerint Niniuitæ, non etiam in poenitendo. Hæc dicens, illis quidem sic suadebat, vt eum gerere orationis & ieiunij. Quinetiam ipse quoque manus in cælum tollens, & implorabat auxilium: & post orationem, cum eis dixisset finem calamitatis, exiit. Post septem, inquit, dies cessabunt minæ ignis. Sic ille dixit, & res est conueniens. Septimo enim die non erat amplius ignis. Tunc & alios, & eos qui gerebant magistratus, quinetiam ipsum Imperatorem incessit metus: & secum assumpta Imperatoris, sit supplex beato Danieli, pro eo quidem, quod præterierat, misericordiam: securitatem autem in futurum postulans.

Aque iam quidem post autumnalem conuersionem mutato tempore erat hyems, Cap. 28.
LIII & hy-

ULLS

Cap. 26.
Imperator
ad eius pedes
se abijcit.

Cap. 27.
Festum S. Ma-
mantis.
Eius festi
vigilia.
Constanti-
nopolis ar-
det.

Gen. 19.

Ionæ 3.
Vir sanctus
hortatur
Constanti-
nopolita-
nos ad ora-
tionem &
ieiunium.

Vide quantu- & hyems maior, quam ut eam possit explicare oratio, quæ tamen superabatur ab in-
 ra partur uicto an- uicco generosi animo. Cadebant autem imbres plurimi, & vëtorum erat procella
 mo. vehemens. Venti verò etiam inter se agitabant seditionem, & multi simul spirabant,
 & ad eò violenti & immanes, ut ferreas anfas columnarum, quæ duas columnas inter
 se committebant & coniungebant, & Danielem in alto ferebant, violenter auelle-
 rent: ille autem in parua sola contineretur columnella, quæ inter eas erat iniecta. Si-
 mul ergo & procella irruerat, & conuassabantur columnæ: & iustus supernè, tan-
 quam ramus arboris, huc & illuc circumferebatur, & flatu circumagebatur. Inferiùs
 autem vociferabantur discipuli lachrymantes: & in illum solum conuertebant ocu-
 los, & vna eis erat acerba expectatio, patris eorum priuatio. Sed non itidem lababat
 spes Danielis in Dominum: sed super hanc firmam petram fundatus beatus, nemini
 quicquam loquens, neque si hoc euenerit pertimescens, (Quid enim ei graue erat
 mori, cui hinc manere, Dauidi congruenter, erat carcer?) perseuerabat mentem sur-
 sum erigere, & orare. Clamauit ergo iustus, & Dominus statim exaudiuit eum, & de-
 super è cælo, sicut è nauis priùs, ventos increpat, & repente tranquillitas fuit & serenitas.
 Et ventorum quidem res ita habuit.

Virtus ora-
 tionis eius.

Psal. 141.

Matt. 8.

Cap. 29.

Cum autem non spiritus solum, sed etiam quosdam ex ijs, qui Arriana laborabant
 infania, coerceri oporteret à perturbatione: hoc quoque prudentissimè, ut consu-
 uerat, per illum prouideretur. Et videte, quam vario uti consilio & multiplici dispen-
 satione, & alia per alia contexere sæpè scit prouidentia. Nouerat Imperator, quæ ius-
 to Danieli acciderant: & contendit ad videndam columnam, partim quidem pec-
 nas sumpturus de ijs, qui anfas non effecerant firmas & validas: partim verò, ut eas
 tuto decerere committeret. Sed illos quidem magni Danielis mansuetudo eripit à
 minis Imperatoris, mortem eis minantis. Descendenti autem de monte Imperatori
 non paruum accidit periculum. Nam cum quidam metus equum forte fortuna per-
 turbasset, quem ipse ascenderat, isque conterritus, pedes erexisset anteriores, supi-
 nus quidem statim humi iacebat equus, supinus autem etiam cum eo imperator: id
 verò, quod antè stabat super sellam regiam, frontem contriuit Imperatori, & quæ
 erat in capite, coronam procul expellit. Quo tempore contingit, eas, quæ erant in
 ipsa, margaritas, aliam aliò, dispergi. Sed Daniel quoque cum oratione præuenisset
 malignum, à mala morte seruat Imperatorem: & sic reuersus fuit sine periculo. Sed
 hoc in loco est caput narrationis, & quomodo nouit prouidentia admirabili uti con-
 silio & dispensatione.

Ingens Im-
 peratoris
 periculum.

S. Daniel
 eum liberat
 precibus
 suis.
 Cap. 30.

Equis Imperatoris, aut, ut eum vulgaris & consæta lingua vocat, Comes equo-
 rum, omni quidem anteriori tempore laborabat nefaria Arrij infania. Tunc autem
 & Imperatoris timens periculum, & nè, quod acciderat, ei iram conciliaret, cursu ven-
 nit ad sanctum. Ille verò non solum eum metu ab Imperatore, sed etiam mala est
 pollicitus se esse liberaturum opinione, quæ est quouis alio periculo grauior. Hæc
 audiuit Equis, & cum mitibus ac placidis eius suasionibus opinionem Arrij abiuraf-
 set, ea sentit, quæ Orthodoxi. Atque sanctus quidem scribit ad Imperatorem, quòd
 & Iordanes, abnegata deceptione, in rectis incedit dogmatibus: & quòd vel propter
 hoc ipsum est iustissimus: quineriam huc ad me venit, ut à te veniam consequeretur.
 Ille autem contrà rescribit: Periculi quidem mei causa non alius fuit, quam ipse mi-
 hi, qui sic ausus sim ascendere ante tuos oculos, & non pedes procul abij à sacra co-
 lumnâ. Hoc autem deinceps diligenter cauebo. Iordani verò non modò non ira-
 scor, ut etiam valde later, quòd meus ex equo casus, ei causa fuerit, ut, qui iacebat,
 surgeret. Decerere autem tanta erat Imperatoris in sanctum reuerentia, ut non
 solum ipse honoraret eum ijs, quæ oportebat: sed etiam alijs eum, tanquam rem cæ-
 lestem, ostenderet.

Arrianum
 liberat ab
 hæresi.

Literæ Im-
 peratoris
 ad eum.

Cap. 31.

Itaque cum paulopost contigisset, Regem Lazorum venire ad Imperatorem Ro-
 manorum, causa faciendi fœderis, alijs quidem prætermisissis, eum verò accipiens &
 ducens ad sanctum: Hoc est, inquit, mei imperij miraculum. Ille autem vsque ad eò
 obstupuit, eius videns tolerantiam atque fortitudinem, ut non solum sanctum, sed
 etiam columnâ, in qua erat positus, cum lachrymis adorans, multas voces emitteret
 barbarus valde eruditæ mentis, & quæ multa didicerat: Ago tibi gratias, dicens, Rex
 cælestis, quòd mihi, qui ad terrenum Regem veneram, cælestem huius viri vitam ostén-
 deris, & dignum me censueris, qui essem spectator talium mysteriorum. Ad eò autem
 vtrisque magnus ille visus est dignus admiratione, ut ambo illum ad definienda fœ-
 dera

En quatum
 ei dederunt
 etiâ Reges.

SURI

qber
 Nover

RVII

5

dera arbitrum constituerent. Porro autem cum domum reuertisset Gubazius Rex Lazorum, & subiectis sibi populis narrabat miraculum, & sancti semper meminerat: neque unquam mirrebat Byzantium, quin ad eum quoque scriberet literas: quæ non recitabantur solis salutationibus, sed etiam plurimi faciebant eius meminisse, & rogabant, ut oraret pro suo regno. Adeo stupebant omnes, iusti tolerantiam, & pro-
priosque & hospites, & priuati & Reges, & Romani & barbari: & accedentes, accede-
bant tanquam ad Angelum: & abeuntes, eius inuocabant auxilium: & precibus ab
eius aliquid petebant, & impetrabant.

Itemque
alij omnes.

Atque sufficiens quidem ea, quæ nupèr dicta sunt ad significandam illius fortitudi-
nem: & quod quæ ab eo suscipiebantur certamina, erant maiora, quam ut homini
conuenirent. Quoniam autem hoc maxime studeo, nihil prætermittere eorum, quæ
sunt præcipua, adijciam ijs, quæ dicta sunt, maius quiddam, quod attinet ad fortitu-
dinem & tolerantiam, & ad eum admirandum, qui dedit illi vires. Erat hyems, eaque
glacialis, & valde aspera: vehementes verò rursus ventorum procellæ, & grauiores
præcedentibus: simul autem cum vento densa quoque nix decidebat. Venti itaque
vehementius ingruentes, ei ex pelle confectam cucullam flando expellunt, & in val-
lem quandam subiectam iaculantur. Cum ventis autem multa quoque nix & frigi-
da eius faciem impetebat. Ille autem (neque enim habebat tectum, ad quod confu-
geret) tota nocte (ô inuictam animam) omnia suserit vinculis corporis, temporis
accidit, niuem, ventos, asperam circa auroram concretionem & congelatio-
nem. Apparere dies, & malum non cessabat, sed magis inualefcebat, & hyems inten-
debatur. Discipuli autem nullo modo poterant à porta prospicere, neque erat vllus,
qui ad eum ferret. Totum ergo illud diem & sequentem noctem, quæ fuit multo acer-
bior, hic vir generosus fortiter & constanter pertulit. Iam tertius quidem erat dies
temporatis: desiderat verò effera glacies: & cum scalas admouissent, qui erant feruen-
tiores ex discipulis, & properè ascendissent, vident, ô Domine Deus, horrendum spe-
ctaculum, & quod antequam vidissent quidè, ab eis expectabatur, ipso tamè ad spectu-
rum est terribilius: sanctum amictum quidè iam nudatum, glacie verò omni ex parte
comprehensum, & capite, & facie, & reliquis partibus corporis: neque hoc solum, sed
etiam ipso corpore omnino concretum, & in glaciè, si frigus spectes & concretionem,
concretum. eum quis glaciale hominè nominauerit, (Quid enim aliud?) aut mor-
tuum, quod existimaretur ne posse quidem spirare. Cum calidis ergo aquis soluisent
glaciem, quinetiam corpus adpersissent, & spongijs absterfissent: postquam ille ad se
redisset, & tanquam à morte suscitatus, spiritum recepisset, vocem quoque accepit,
& dicit: Cur mihi vultis exhibere negocium, & suaviter dormientem vexatis? Nam
cum modo Domini inuocarem auxilium, accidit mihi, ut parum dormitarem. Care-
tam bene sit vobis, ô filij, qui patris tantam curam geritis. Date autem mihi, inquit,
quo me induam: erubescens, ut arbitror, propter nuditatem, non autem calore indi-
gens. Illi verò alium amictum ad eum attulerunt, & eum induerunt, tunica diuine le-
gationis indutum, ut dicam cum propheta.

Cap. 32.

Rursus mi-
re infesta-
tur à ventis
&c.Mira eius
patientia.Horrendi
in corpore
viri Dei spe-
ctaculum.Esa. 61. iuxta
70.

Cap. 33.

Vita eius &
patientia, ma-
ximum mi-
raculum.

Postea autem multum eum rogante & obsecrante Christi amante Imperatore,
hoc enim ad eum usque peruenerunt) & dicente: Si non tua causa, at nostra & no-
stra militaris, parce istis nimis præcipitibus & proiectis periculis: & nè tibi ipsi mor-
tum propemodum consciscens, & nos orbos relinquant, & ipse te ante tempus videam
in vita educere: Hæc & his plura dicente Imperatore & rogante, & pedes simul
prostrante, vix sustinuit, ut sibi paruū saltem fieret tectum, reueritus lachrymas Im-
peratoris. Hoc quidè iam à me dictum est, nihilominus tamen nunc quoque dicam.
Nullum erat, nec videbatur Imperatori maius miraculum magni Danielis tolerantia
vita. Omnes ergo, qui apud eum fungebantur legatione, siue essent reges, siue le-
gatos quos quidem per alios, alios verò etiā per se deduxit ad sanctum. Illi verò ma-
gister videntes, quam audientes: & sic redibant benedicentes, & anima effe-
rentiores. Quod autem ut futura quoque videret, tanquam iam præsentia, à superis
annunciata, à me quidè iam sæpè superius ostensum est. Est verò huius quoque rei ma-
ximum indicium. Quædam fama in omnes partes manabat, Genserichum regem
Vandalorum, bellum gerere aduersus Romanos magno apparatu & maiore audacia:
& etiam cum magna manu peruenit Alexandriam, eam sibi volens belli facere
preparatum. Non parum ergo animo angebantur magistratus, & ipse Imperator: qui
cuiusmodi currit ad consuetum medicamentum animi ægritudinis, & sancto famam
signifi-

ULS

De Genfericho Vaudalo quid prædixerit.

significat. Ille verò tanquam non præuidens, sed iam videns oculis ea, quæ erant euentura, dixit protinus, non solum Genferichum Alexandriam non esse occupatum: sed in omnibus etiam alijs, re infecta, domum esse reuersurum. Omnino nihil opus est adijcere id quod euenit ijs, qui virum nõrunt. Factum est enim non multo post, sicut diuina Danielis lingua prædixit.

Cap. 34.

Propter hæc ergo, & multa alia his admirabilia, volens Imperator magnum remunerari Daniele, quoniam alia ratione non licebat, rogat vt fiat saltem domuncula illius discipulis: Vt habeant, inquit, suo corpori habitationem. Sanctus verò, Si dixisti quidem, inquit, de extruendo ædificio, non potest id mihi esse gratum. Neque enim beato Simeoni hoc vnquam adfuit. Tu autem si velis facere mihi rem gratam, festina huc adducere illius reliquias: & rem mihi gratissimam, acceptam tibi feram. Tunc iubens iubet Imperator: tum vt sacro domus ædificetur Simeoni, ante columnam Danielis ad boream: tum verò, vt domus quoque fierent hospitijs, qui ad montem ascendebant, & magni Danielis discipulis, etsi ei sanctus tunc multum prohiberet. Cum autem qui missi fuerant Antiochiam, sic iubente Imperatore, reliquias attulissent, significat quidem magnus Daniel Episcopo vrbis, vt prædiceret & publicè annunciet exportationem tabernaculi, & vt ipse sedeat in vehiculo Imperatoris, sinu tenens reliquias: & sic iter faciat cum psalmis & hymnis: & cum eas deduxerit ad templi militiæ principis Michaëlis, illic diuinam celebrent mystagogiam. Quæ cum peragerentur, & magno & splendidissimo comitatu deducerentur, multa pet ipsa in transitu facere miracula conspectus est Dominus: quæ quidem sigillatim omnino narrare, non est presentis temporis. Postquam autem finem acceperunt ea, quæ pertinebant ad reliquias, & ipse sacerdos, & omnes qui simul consequebantur, cum gaudio ad sanctum ascenderunt, maximas suauissima anima in eos verbis effudit gratias, & mellis plurimum reuera scaterere fecit in illorum animis, de amore in pauperes & in fratres, de charitate, & iudicio, & remuneratione, & de alijs huiusmodi apud eos verba faciens:

Petit reliquias S. Simeonis.

Obseruatores, quam reuerentem antiquitas habuerit sacras reliquias

Non solum autem in ijs, quæ ipse faciebat, ostendebat præstantiam suæ virtutis: sed etiam in ijs, quæ patiebantur ijs, qui non erubescabant eum maledictis insequi. Cum quidam certè aliquando ex ijs, qui ad eum accedebant, (fuerat verò is lapsus in vera religione) sanctum maledictis incesset, & qui aderant & audiebant, eum increpauerunt, ipse cum manū intra indumentum incesset, & piscem assatum eduxisset: Ecce, inquit, hūc & alios multos comedebat, qui vestro iudicio est abstinens. Statim autem iustitia viri est persecuta. Postquam enim & ipse paulo post re vera de pisce comedit, vxorij; eum dedit & liberis comedendū, eos inuadit furor, & à demone possessi conspecti sunt ab omnibus. Qui ergo aderant, cum causam sensissent, duplicem furorem miserati, eos accipiunt & ducunt ad sanctum. Ille verò cum non solum esset mitis erga peccatores, sed etiam calamitates conuerteret in contrarium: postquam vidit confitentes, precatus, eos liberavit à furore, & à grauiore demone, nempe à mala opinione. Qui etiam postea tantum fructum acceperunt ex eius curatione, vt volentes esse descriptam suam gratiarum actionem, ex argento illius figuram effinxerint, & se ipsos sub eius pedibus posuerint, & nomen scripserint, & gratiarum actionem adscripserint, & militiæ principis templo dedicauerint. In beati autem Danielis labris tanta erat salutaris persuasio, & eius oratio propemodum æquè, ac vita, poterat delinire animum, & persuadere, vt viam angustam eligerent: vt non solum eos, qui ad hoc ipsum ad eum ascendebant, aut erant alioqui mites & mansueti, flere & eius magno amore capi persuaderet: sed eos ipsos, qui erant etiam impudentes & agrestes, similiter afficeret. Huius autem rei apertum est indicium.

Cap. 35.

Calumniatores sancti viri Deus punit.

Quidam nomine Edranus, genere Galata, fortis alioqui & manu strenuus, in sanguine & bellis educatus, qui etiam in multis locis se præclarissimè gesserat, & suo imperio parentes habebat multos, & eos omnes in bello fortes. Eius fama peruenit vsq; ad aures Imperatoris. Is autem cum illum, & eos qui eius parebant imperio, accersiuisset, eos quidem alijs afficit honoribus: illi verò tradit curam suorum equorum. solet is vocari Comes, sicut superius diximus. Porro autem ipsum quoque mittit, vt solebat, ad magnū videndum Daniele, & accipendam eius benedictionem. Cum verò ad eum venisset, & eius viram didicisset, & sermonibus ea, quæ verè erant vtilia, doctus esset, & diuina quadam mutatus esset mutatione, & ex lupo in ouem esset conuerfus, militiæ quidem & bella & honores Imperatoris multum valere iussit, & qui

Nota hæc contra Ieonomachos.

Cap. 36.

Hæc est reuera mutatio dexterae excelsi.

toto

SURI

aber
Hober

RVII

5

toro antè tempore ad sanguinem & cædem erat exercitatus, & quid aliud, quàm miles, id quæ barbarus, is repente philosophus, & mitis Christi erat discipulus: & rogatus, ut referretur in numerum eius discipulorum. Postquam autem vidit magnum Danielem suis precibus annuere, illius discipulus fit doctor multorum aliorum: & cum omnes, qui erant cum ipso, aduocasset, familiares & notos, & qui alioquæ ad eum attinebant, suadet illis, ut eadè, qua ipse, via ingrederetur. Adhortatio verò fuit eiusmodi, quæ posset vel cum lingua certare oratorum, & ferre victoriam. Eius ego memorie mandabo, quæ sunt iucundissima, & scio fore, ut ea quoquæ vobis placeant.

Ego, inquit, statui deinceps Regi militare cælesti. Mihi enim persuasi nihil profuturum homini, si totum mundum lucrifaciat, & damnum suæ animæ patiatur. Quodnam autem ad nos ex bello lucrum redit, nisi omninò gladij, cædes, sanguis & strages? Quænam verò in his non inest calamitas, & præterea detrimentum animæ? In quibus, & qui cecidit, iuste cecidit. Quid enim bellum gerebat cum ijs, qui sunt eiusdem generis? & qui interficit, est omninò parricida & execrandus. Cur enim propter pecuniam aut inanem gloriam tantû facinus ausus est suscipere? Sed leones quidem, & homines, & pardi, & lupi, & si quid est his agrestius, nunquàm cômune inter se bellum gerunt. Nobis autè quibus naturâ adest mansuetudo, & oratio quæ comprimit feritatem, quæ est præter naturam: quinetiam mouet misericordiam, & communem naturam reuocat in memoriam: ante omnia verò, quibus, ut neque iniuriâ faciamus, neque contradicamus omninò, si nobis fiat iniuria, est maximû præceptû: id quæ cum prope habeamus exemplar, illi ipsum scilicet nostrû Dominum, qui cum traheretur ad cordè, sequebatur: (at qui quanta est differentia inter Dominû & seruû?) quomodo hæc sic rectè habent, quâdò & si hæc non faciamus, multas habemus remunerationes: si faciamus autem, multa supplicia? Quòd si etiam oportet vicissim inuadere eos, qui nos inuadunt, oportet omninò magnam manû & excelsam inuocare ad nos defendendos ac vindicandos: ut sic nos potius facientes ea, quæ ille præcipit, vehementiores plagas imponamus inimicis. Hæc ergò si vultis, finite: mecum autem manete: & vitam quæ est ex Deo, eligamus. Sin minus, vnusquisque viam suâ ineat. Nullam ego maiorem imponam necessitatem, in hoc quoquæ Christum sequens: qui cum nos multis quoquæ alijs honorasset, primûm honorauit libero arbitrio.

Hæc etsi non videantur esse barbari hominis, si quis tamen reputauerit gratiam diuini spiritûs, & quòd is dignus esset eâ assequi, inueniet omninò eum potuisse hæc dicere, & his excelsiora. Mox autè ostensa est etiâ vis suasionis. Duobus enim barbaris, qui diuinam doctrinam ne auditione quidè acceperant, persuasi, ut omnibus dimissis, simul cum eo viuerent: alijs verò cum dedisset pecunias ex ijs, quas habebat, & eos valere iussisset, permisit ut irent quòd vellent. Ille autem & qui cum eo erant, renuntiationis sacram sequentes regulam, habitum monachorû sancti manibus accipiunt, & Edranus murato nomine piè vocatur Titus. Neque verò ipse Imperator ignorauit id, quòd factum fuerat: sed cum resciuisset, id egrè ferebat: & mittit, qui Edrano exprobraret eius recessum. Postquam autem, qui missus fuerat, cognouit illum immutabilem, & fuit hoc etiam sancti literis confirmatum, desperato reditu, statuit nihil amplius addere. Ipsum verò Titum tantus subijt magni zelus & imitatio, ut illius etiam nutrimentum curiosè inquireret, & magnificeret scire quidnam comederet, & quoniam non videbat, alijs fratribus post cantica vespertina se ad quietè conferentibus, ipse etiam egrediens è dormitorio, latebat post columnas, & sanctû curiosè indagans, prebuit fratribus speciem quandam & opinionem socordia. Sed cum totis septem diebus nihil amplius resciuir, cogitationem suam sancto aperit, & rogat, ut dicat an quid comedit & bibit. Cum is autem se comedere quidem & bibere affirmasset, sed adiecisset: Tanto vt or alimento, quantum sufficit ad vinculum corporis continendum. Non enim viuimus gratia deliciarum: sed potius nutrimur, ut possimus viuere: sed quidem adoratione suam significans submissionem, abiit: decæterò autem in cibo somno tanta cautione vsus est & obseruatione, ut cibi quidem tantum sumerent, quantum sufficit ad viuendum.

Aduersus somnum autè qualem ostendit generosus hic vir decertationem? Cum se cibus ab axillis medium suspendisset in aère, ad pectus extendit tabulam, & librum imponit tabulæ, ut vtrunque faceret, nempe ut & sic suspensus posset legere, & à labore aliquando oporteret ad somnum conuerti, tabula caput exciperet, parum consolans vim naturæ. Atque erat ipse quoquæ Titus Imperatori charus propter virtutem:

Cap. 37.
Luc. 9.Hos feras
bellius cru-
delitate vin-
cunt.

Marc. 5.

Libero
arbitrio.

Cap. 38.

Vir insignis
in bellis nu-
critus, cum
quibusdam
alijs sit mo-
nachus.Non viuimus
gratia
deliciarum,
sed nutri-
mur ut pos-
simus viuere.

Cap. 39.

Titi mona-
chi luca ad-
uersus so-
mnum.

ULLS

tutem: & quandò ad sanctum ascendebat Imperator, ad ipsum quoque ibat & redibat, ex eo magnam capiens utilitatem. Atque ille quidem cum sic vitam instituisset, in pace ibidem obdormiit. Non solum autem ipse sic adspexit ad virtutem, sed vnus quoque ex eius famulis, nomine Anatolius: qui illo viuente, vna cum eo ferebat iugum vitæ ex Christo agenda: & eo abscedente, adhuc magis virtutem exercuit, & multos alios participes fecit utilitatis. Sic spiritalis patris in triplici prole conseruabatur gloria, & sic fuit genus fertile, quòd ad virtutem attinet, Anatolio. Duodecim discipuli ei chorum implebant, parem illi zelum spirantes ad ea, quæ sunt pulchra & honesta: & ei postea sacra ædes constituitur & monasterium, & vir erat clarus & insignis. Sed hæc quidem hætenus.

Anatolij
monachi
gregij, 12.
discipuli.
Cap. 40.

† videret
deesse, die,
aut aliud
quippiam.

Nobis autem reuertendum est, vnde digressi sumus. Quænam sunt ea, quæ postea facta sunt ab admirabili Daniele: & quibusnam miraculis vitæ conuenienter effectus est gloriosus? Imperator quidem Leo suam filiam Ariadnam iam nubilem coniungit matrimonio Zenoni Isaurico: & nuptiali eum honore consulatus afficit. Deinde etiam cum mittit aduersus barbaros, qui populabantur Thraciam. Ille autem simul cum ijs, qui eius imperio parebant, principibus ad velox auxilium, nempe beatum ascendit Danielem. Ille verò propheticè effatur & prædicit illæsum reuerfium Zenonem: & aliquos quidem esse ei postea structuros insidias: eum autem insidijs fore superiorem. Sufficiebant hæc quidem, & nihil ampliùs dicere oportebat, sed ex ijs, quæ præcesserunt, quòd hæc quoque ita, vt dixit, facta sunt, cerò scire. Dicentur tamen hæc quoque sigillatim. apud pias enim aures habetur oratio, & quæ omnia scire sitiunt, iam quidem ex hominibus Leo excefferat Imperator: & filius ex Zenone susceptus, paruus, inquam, Leo, qui etiam ab auo fuerat renunciatus Imperator, quoniam propter nimis teneram ætatem non erat omninò aptus ad tantum administrandum imperium, Zeno pater pueri, à senatu ad sceptrum est perducus. Huic ergò Zenoni, eius quidem in imperio collega filius statim decessit: imperium autem ad solum patrem redit. Omnibus verò rebus Romanis quietis ac tranquillis, grauis in eum exarsit inuidia à cognatis: & vt dicam cum Propheta, iniquo odio oderant ipsum. Insidiatores autem erant Armatus & Basiliscus. Cum ergò sæpe Zeno sensisset insidias, omne quidem aliud despicit auxilium: ascendit autem ad sanctum, & ei renunciat vniuersum. Ille verò quid non ei prædixit eorum, quæ erant euentura? Quid verò non factum est eorum, quæ prædicta fuerant? Prædixit quidem fore, vt ex imperio expelleretur, & in exilio aleretur, & præ cibi inopia herba vesceretur: & ab ijs, qui ipsum oderant, postea reuocaretur, & ad imperium reueteretur, & in eo vitæ finem acciperet. Ille autem cum primùm quidem prædicti, ab Imperatrice Verina incitati, ei struebant insidias, lubens cessit imperio, sciens fieri non posse aliter, ei ad fugam opem ferente nocte & multo imbrey: & cum Ponti fretum clam transmississet, cum vxore venit in Isauriam.

Zeno obiit
nec imperii

Pfal. 24.

Ei euentura
prædicit S.
Daniel.

Cap. 41.

Sed cum ad hunc locum peruenit oratio, nescio quò me vertam, cum me multa simul vocent & vicissim trahant, quæ sunt & utilitate paria, & ordine aequalia. Multa enim à magno Daniele simul præclare gerebantur, & simul effecta reddebantur ea, quæ prædixerat: & ipse in acie stabat pro veritate. Vtrum ergò sunt illa, an hæc, narranda? Existimo prædictionum vos quidè iam cepisse fatietatem, neque plures cupere: eius autè zelum pro pietate, requirere. Scepra quidem, vt dictum est, arripit Basiliscus: horribiliter verò statim sibilat aduersus Dei Ecclesiam, & de carnis à Christo susceptæ dispensatione nugatur quædam blasphema & adulterina. Acacium autem, qui tunc sedem tenebat pontificalem, qui rectam quidè defendebat rationem: illius autem dogmatum tempestati, spiritus feruore, & dicendi libertate vehementer resistebat, vult iniqua morte multare. Hoc cum multos quidem congregasset ex ijs, qui vitam agunt solitariam, & ex ijs, qui promiscuè viuunt & communitur, & grex concurrisset vniuersus, seruauit pastorem, qui, nè periret, veniebat in periculum. Decretum fuerat magnum quoque Danielem vocare in auxilium, & viro miti Sacerdos Imperatoris rabiem significat. Cum autem, qui erat sapiens ad malefaciendum, hoc cognouisset Imperator, ipse quoque Danieli significat, hunc ipsum potius Sacerdotem fuisse causam huius tumultus. Nam & facit ciuitatem aduersus me insurgere, & milites corrumpit ac peruertit, & in me maledicta congerit, & probra inurit: & aduersus me facit innumerabilia. Quocirca oportet te, aiebat, precibus tuis Imperatori potius opem ferre contra Episcopum.

Basiliscus
arripit im-
perium, de
Christo ma-
le sentiens.

Sed

SURI

ober
ober

RVIII

5

Sed hinc mihi consideret aliquis, admirabilis Danielis & in discernendo summam sapientiam, & in dimicando pro Christo fortitudinem & generositatem. Quorum illud quidē ostendit in deprehendēdo maleficio: hoc verò, quòd non solum probro affecerit eum, qui susceperat à vero Deo humanitatem probro afficiebat: sed etiam maximas minas in eum intenderit, & propheticè ei effatus sit: Distrumpens, inquit, mordere & tangere, vt nec ille quidem, qui minister erat futurus verborum, ausus fuerit hęc renunciare Imperatori: sed à magno petierit, vt literis, ijsquę ob signatis, hęc significarentur Imperatori. Et sic ille quidem recessit. Pontifex autē cū omnes se suum pro Christo daret auxilium: dicens illius esse solius linguę & virtutis aduersus absurdam depugnare blasphemiam, & suscipere bellū pro Ecclesia. Atque illi quidem profecti, hęc significarunt. Quoniam verò sancto erat valdè difficile columnam descendere, & renuebat, quid rursus machinatur Patriarcha, volens eum ad id flectere: Rursus mittit Episcopos, iubens eos ei apparere mōstros, vtique miserabilibus & verbis & gestibus: & profundere lachrymas, validissimū medicamentum ad persuasionem, & omni ratione conari eum flectere. Imitare, dicentes, primum magistrum & præceptorem. In ijs enim, quę sunt faciēda pro Christo, pulchrum est Christum imitari. Declinauit ille quoquē è cælis & descendit, procurans salutem hominum. Quid ergò absurdi fuerit, si tu quoquē aliquantisper è columna descenderis, & quę venit in periculū, nē pereat, seruāris Ecclesiam, pro qua ipse eam amans propro non pepercit sanguini? Existima tibi ipsam ad stare Ecclesiam, & vocē emittere, & extendere manus ad auxilium.

Ei quoquē quę prædixit S. Daniel.

Acgrè descendit de sua columna S. Daniel.

Cap. 43.

Cum his & alijs pluribus Episcopos prius instruxisset Patriarcha, & omninò exercebat, vt apertissime ad mouendam misericordiam, & maximè miserabiliter ad proponendam accederent petitionem: illis autem imperata facientibus, & infernè supplicam ritu cum lachrymis clamantibus, primum quidem ea quę fiebant, agrè ferebat sanctus, & angebatur animo. Deindè cū videret magis perseuerantes, & vehementius precantes, & cum miserabili clamore calidas lachrymas emittentes, nesciebat quid ageret illa misericors anima, ad vtrāsq; distracta cogitationes. Quando enim ad Sacerdotes, & ad Sacerdotum intuebatur lachrymas, mouebatur: quando autem ad columnam, & eos qui sunt in ea labores, & optabilissimam quietem, erat inflexibilis. Sic ergò inter se cōtendentibus cogitationibus, & in æquilibrio quodammodo positus, quærit momentum superni iudicij: & eo stante ad orationem, vox statim è celo exiit, quę iubet ei, vt & descendat, & rursus reuertatur ad columnam. Sic enim cum gaudio excipientes Episcopi, deduxerunt ad Pontificem: qui, dici non potest, quanta rursus fuerit plenus lætitia, & quanto eum honore exceperit. Atque statim quidem Christi miles vertit aduersarium, etsi ei in conspectum non venerit: verbis autem solum, tanquā eminus emissis iaculis, vsus sit, sicut etiam per eam, quam prius miserat, epistolam, nouum appellans Diocletianum: & cū per vtraque eum tenuisset, nempe & præsentis seculi, & futuri supplicia, tanquā improbum mancipium, persuasit vt fugeret. Minarum enim timore affectus cū respondisset, Ecce tibi concedo ciuitatem, & omnes qui sunt in ea, ipse prætextu exercitationis processit extra terminos ciuitatis.

S. Daniel diuinitus iubetur à columna descendere, & pugnare aduersus hereticū Imperatorē

Imperator fugit.

Cap. 44.

Sed ne sic quidē eum dimisit vir forissimus: sed fugientem, tanquā qui clypeum obicisset, persequatur militem, & contendebat eum apprehendere, vt argueret, & cum eo singulari certaret certamine. Init ergò viam, quę illuc ferebat. Vide autem tibi zelum athletę. Nam cū ei pedes laborassent exercitatione, & non possent incedere, cōmodato accipit alios pedes, & ducebatur portatus ab alijs. Fuit ne verò eius mirumane & absque miraculis? Nequaquam. & lubentissimè quidem omnium meminit: sed cū tria prohibeant, nempe & prolixitas narrationis, dicendi facultaris incertitas, & nē, si velim omnia dicere, cū vos exatiauero, sitis socordiores in ijs, quę dicit præcipua, multis prætermissis, paucorum meminero. Quidam leprosus ad eum via accedens, emisit vocem, quam olim etiam ad Christum, nisi quòd ille qui detestatur, hic autem seruum Dei vocabat, & rogabat, vt ab eo assequeretur curatiōnem. Ille verò, Quid tibi vis, inquit, quòd eo relicto qui hęc potest curare, accessisti ad hominem, qui est similibus obnoxius affectionibus, ea postulans, quę eius vires suscipiat? Verumenimverò si quidem credis, non illum solum, sed etiā eius ministros posse

Matt. 8.

ULLS

Etiā sancti curat morbos virtute Christi.

Leprosus mundatur.

Luc. 19.

Cap. 45.

Statim puniatur à Deo Gothus S. Danielem inidens.

Matt. 19.

Multi milites eum sequuntur.

Cap. 46.

Eius iniuriā viciscitur Deus.

Cap. 47. Quaedam eius miracula. Matt. 15.

Luc. 19.

posse hæc curare, erit tibi per nos quoque, vt credidisti, sanatio. Cùm autem ille hæc confitebatur, & adhuc magis rogabat vt sanaretur, misericordia simul & admiratio magnū subiit Danielem; misericordia quidem, propter morbum: admiratio autem, propter feruorem fidei. & conuersus, significat ijs, qui sequebantur, vt & manus tolerant in cælum, & Deum placent lachrymis. Deindè cùm illius iussu is mari corpus lauisset, & fuisset mundatus, (non procul enim aberat) ostensus est totus sanus ijs, qui aderant. Qui cùm adspexissent id, quod factum fuerat, & nudum accepissent eum, qui fuerat curatus, quid non faciebant? quid non dicebant? quo non animi motu afficiebantur? Admirabantur, clamabant, glorificabant, obstupecebant: mouebat quidem fides eis linguam ad gratiarū actionem: verba autem sustinebat admiratio, & efficiebat, vt præ stupore obmutescerent. Quinetiā dicentes, nesciebant quidnam dicturi essent, huius ne fidem, an illius gratiam, an Dei potentiam. Oculi autē omnium in illum solum erant coniecti: voxque vna erat & narratio, leprosus & illius mundatio. Vt ergo essent plures testes huius rei admirabilis, veniunt ad maximum Dei templum, & virum illum in suggesto statuūt, facientes sicut Zacchæus. Nam illi quoque persuasit fides, vt ascenderet sycomorū: & his rursus, vt in alto statueret eum, qui curatus fuerat, persuasit similis feruor spiritus. Quis, quæ tunc propter magnum Danielem fiebant, narrauerit?

Confluit ad eum vniuersa ferè ciuitas, agrotantes quidem, desiderio sanationis, propè habentes exemplar, leprosum qui fuerat curatus: sani autem, vt viderent eos qui curabantur, & spectaculo miraculorum minimè priuarentur. Quæ verò eorum, qui accedebant, fidem sequebantur miracula, sunt maiora, quàm vt verbis exprimi possint, & auribus percipi. Cùm autem sic splendide comitatus magnus ille Daniel ad locum, in quo erat Imperator, fuit prope palatia Septimi, vir quidam Gothus genere, desuper prospiciens per fenestram, cùm sanctum vidisset sic deduci & portari, eius irridet molliem, & ironicè eloquitur: Ecce, inquit, nouus consul. Hæc dixit, & statim accepit fructum suarum nugarum. illinc enim deturbatus, humi iacebat mortuus. Vident quod factum fuerat satellites: & dolore simul & ira repleti, & alioquò timore correpti, nè vel alius ex suis, vel ipse Imperator simile quid aduersus magnum illum locutus, in eadem incideret, non sinebant sanctum ingredi regiam. Cùm verò ijs, qui cum eo erant, conantibus ingredi, alioquò magna erat perturbatio, tunc cùm Euangelicè pedum suorum excutere puluerem, eos qui cum ipso erant, hortatus esset sanctus, & ipse hoc fecisset, reuersus est: sed neque tunc vacuus. Multi enim milites, qui cùm eum parum solum vidissent, mores & habitum stupuerunt Euangelicum, eum statim sunt consecuti. Et sic quidem vadit Byzantium homo Dei.

Imperator autem viri reueritus virtutem, & veritus nè quid ei graue accideret propter illius contemptionem, mittit ad eum quamprimùm, & rogat vt reuertatur. Ille verò non modò flexus, sed etiam magis iritatus, cùm dixisset, quòd qui cælestem Regem conatur exacerbare, ipse multò magis malorum thesaurum sibi recòdit: & deindè adiecisset etiam fore, vt hic breuè excidat ab imperio, & eas, quæ illic sunt, minas non effugiat: Hæc cùm dixisset, & si quis in tunica remanserat puluis, cum excussisset, processit fidenti animo. Cùm hæc annunciarentur Imperatori, simul etiam sua sponte cecidit turris palatij, perindè ac si per res inanimas arrogantem & insolentem hominem Deus vellet erudire. Quanam autem ab accedente sancto facta sunt miracula, (quomodò enim ex vrbe cum eis est egressus, ità etiam ingredientem ipsa rursus sequebantur, quod dammodò ipsa, vt ità dicam, Dei virtute famulum deducente) cùm ex his pauca, eaque propter fatietatem, veluti cursim adduxero, transibo ad ea, quæ supersunt.

Duo quidem ab ipso adolescentes primùm sanantur, qui vexabatur à demonibus. Deindè mulier quædam alia fide Chananæa, quæ habebat filiam, & veluti æstuantis animi testes lachrymas profundebar ex oculis, & per eas quærebat curationem, sanam quidem accipit filiam: lætitiā autem referens pro moerore, domum redijt. Deindè cùm sanctus per mediam procederet ciuitatem, patricius quidam ex senatu, qui ipse quoque Zacchæum est imitatus, cùm eum feruenti fide domo sua accepisset, Zacchæo quoque similem consecutus fuit benedictionem. Postquam autem fuit in ipso maximo Dei templo, & simul versatus fuit cum Patriarcha, qui ipsum cum magna simul lætitiā accepit & honore, hinc quoque alijs quidem noua, sibi verò solita

SURI

gber
Hober

RVIII

5

solita facit miracula. Serpens, qui alicundè proreperat, & se magni Danielis pedibus per spiras inuoluerat, erat terribile spectaculum: & cum ad eum defendendum, qui aderant, accurrissent, illos quidem insinulat timiditatis: ipse autem serpenti audebat ac fidenter minatus, cum ei tanquam ministro magna imperasset autoritate, Vade, inquit, & tuas latebras repete, & specus subterraneos. Ille verò perindè vt qui non posset contradicere, statim repit ad parietem, & in conspectu omnium disrum-

Vide sancto
cum magna
authoritate

pit. Hec cum de magno Daniele didicisset mulier Rais, fide quidem feruentissima & maximè pia, gloria aut è valdè insignis, prompto & alacri animo ad eum accurrens, & familiariter atquè illa meretrix, illius pedes rigans lachrymis, precibus ab eo contendit vt sibi nasceretur filius. Cum autem humi deiecta, vidisset eius pedis soleam, exercitatione à tendine discissam, stupet tolerantiam, & emittit voces Chananzæ similes. dās enim funiculum, rogat vt cum circa illius pedem inuoluerit, ei rursus reddat. hæc est, inquiens, summa meæ petitionis. Ille verò primùm quidem non sustinebat. Deindè motus etiam illius lachrymis, & præterea Episcopi & cæterorum verbis flexus, non solum cum funem circumuoluisset, ei reddidit: sed etiam significauit fore, vt ipsa præter filium, & prædixit etiam nomen filij, Zenonem, dicens, o mulier, vocabis filium. Hæc si quidem sanctus: ego autem nihil dicam amplius. Clarum est enim ita euenisse. nihil enim excidebat ex ijs, quæ ab illo prædicebantur. Propterea sanctum quoquè times imperator, & ei omninò repugnare declinans, eum aggreditur arte & blanditijs: cum ipse sæpè eum, & per multos, vt ad ipsum veniret precatus, non persuadebat, ipse ad eum venit, & ritu supplicis adorat, & illius pedes præhensat, rogans vt sibi detur venia. Ille autem (Quis enim ad ea videnda erat ipso perspicacior) illum quidem multis tunc probris insequitur. Deindè etiam aperit id, quod multos latebat: Hæc illas illa, dicens, & contritio est artificiosa simulatio, densa pelle tegens importantiam eius & immanitatem: sed citò videbitis, qui omnia perspicit Dei oculus, & traidam manum, quæ etiam potentes deijcit. Atque cum sic quidem sanctus tam multa fecisset miracula, Deique vertisset & profligasset hostem, & res Ecclesiæ benè continisset, quinetiam futura prædixisset, reuertitur ad columnam, & certamina ac labores magno & forti animo suscipit.

Prædicit for
ming partu

En vt illum
veretur etiã
impius Im-
perator.

Reuertitur
ad suam co-
lumnam.

Non multum interfluxit temporis, & Basiliscus quidem, vt à magno prædictum fuerat Daniele, à regia expellitur, & Zeno rursus sceptra tenet: & finè acceperunt eius prædictiones: & ad magnum Danielem venit Zeno cum vxore, videns quidem conuenientes exitus prædictionum: euentum autem dignas redditurus gratias. Iam verò sine quaerente oratione, & cum magni Danielis vita volente simul requiescere, in illius miraculis adhuc parumpè iucundè immorabimur. Vir quidam artificio auri-fer, habebat puerum, qui septimum quidem iam annum attingebat, nondum autem poterat ingredi: sed serpentium ritu ventre vtens, se mouendo reptabat. Sumpserunt eum parentes, & posuerunt ante columnam: ipsi autem infra miserabiliter & flebiliter ciulantes, ipsos quoquè qui videbant, prouocabant ad lachrymas. Sanctus verò ex alto despiciens, cum partim quidem increpando, partim autem admonendo eorum lacrum sedasset, iubet vt perseuerent in sacra æde Simeonis, & venerandis vtriusque reliquijs, & ea tanquam aliquod soluens medicamentum, morbo vinctis imponant pedibus. Dixit, & facta sunt: & septimo die cum de more precatio fieret à beato, (de mirabilium operum opifex Domine) vident statim puerum salientem, & gradus ascendentem, & columnam amplectentem.

Obferua
quo pacto
sanctus pu-
er claudis.

Quidam alius iter faciès ab Oriente, incidit in latrones: qui cum ei plagas, vt cum illa dicam scriptura, imposuissent, quæ secum habebat, auferunt: quinetiam cum eius genuum neruos excuissent, relinquunt semimortuum. Eum quidam viatores cum vidissent sic iacentem, & benignè sustulissent, ferunt in propinquam ciuitatem sacram, & id ciuitatis Episcopo significant: à quo multorum medicorum traditus curibus, cum ad eum curandum ab eis adhibitum esset omne studium, sanatur quicquid vulnera, sed nequaquam restituitur ad hoc, vt posset ingredi. Nondum enim is sacram anchora apprehenderat Danielem. Cum multis ergò lachrymis perbasisset Episcopo, vt ipsum ad magnum mitteret Danielem, (hac enim de causa iurabat se iter esse ingressum) tanquam onus inanimatum iumentis, ducitur ad eundem. Deindè columnæ impositus, quid non ad mouendam dicebat misericordiam? quas non vel maximas afferebat lamentationes? Clamabat, lachrymabatur, mani-

Cap. 50.
Luc. 10.

ULLS

manibus petebat, oculis reuocabat in memoriã iter propter eum susceptum, ostendebat mala, quæ acceperat à latronibus. Sed hîc mihi considera, quàm esset hic magnus à factu alienus, & quantum oderat gloriam: & quemadmodum in fugiendo honore tantum posuerit studij, quantum alij ad gloriam consequendam feruntur cupiditate. Vt enim alij adscriberent curationem, eos trans mittebat ad Simeonis oratorium: etiamsi maior ad ipsum ex eo rediret gloria. Sed reuertendum est, unde digressi sumus. Postquam enim ille portatus fuit ad templum Simeonis, ad quod iussus fuerat, & quod ex reliquijs sumitur, oleo quotidie vngebatur, iam quidem erat sextus dies circa auroram, cum staret magnus Daniel ad cantica matutina, idem huic quoque accidit, quod priori: nam & repente consistit supra pedes, & cursim gradus ascendit, & columnam amplexus, Deo & eius ministro agebat gratias. Sed cur non dico id, quod est maius? Quidam Hippasius, & autoritate & fide Centurio, sicut erat is, qui celebratur in Euangelijs: Hic ergo si quando vidisset aliquem ex familiaribus, aut cognatis, aut filijs, aut seruis morbo implicatum, à sancto scriptis verbum solum requirebat, & ægrotanti imponens epistolam, statim morbum tanquam aliquem fugitium fugabat. Cum vnus adhuc meminero, accedam, ad magni Danielis migrationem.

Cap. 51. Mulier quædani habens filium, duodecim annos natum, ab ortu mutum: ea, inquam, cum latenter accessisset, & in sancti mandra charissimum posuisset, cum bona spe recedit. Vident itaque monachi puerum, & eum eum sumptissent, ducunt ad sanctum. Ille verò cum eum solum vidisset, iussit vt cum eis verfaretur, futurus ipse Dei minister. Postquam autem significarunt beato puerum esse mutum, iubet illius linguam vngi oleo sanctorum. Quis præterierit ea, quæ sunt postea consecuta? Suspiciantur matrem propter paupertatem mentiendo dixisse filium esse mutum, vt ex eo aleretur filius: & accedentes, alij quidem ei incutiebant terrorem, vt sic conturbatus loqueretur: alij autè telis pungebant dormientem, aut lignis acutis, & repente è fomnis excitabant, vt clamasse, & aliquid interim dixisse deprehenderetur. Is verò cum vellet ipse quidem multa dicere præ dolore: valido autem morbi vinculo linguam haberet præpeditam, erat mutus, ore cordis multa loquens ad Deum. Venit dierum primus & præcipuus: & cum Diaconus Christi Euangelium esset de more lecturus, cum primùm nomen Euangelistæ effatus est populis, omnes puer præueniens, dixit pura & maxima voce, Gloria tibi Domine: & sic deinceps per totum sacrum ministerium perseuerauit simul cum populo canere & respondere. Atque multa quidem alia à magno Daniele gesta sunt, quæ neque verbis explicari possunt, neque propter fatietatem capi auribus.

Cap. 52. Verum enim verò sufficient hæc ad ostendendū, quanta ille fiducia esset diues apud Deum, & quanta ei cum illo intercederet coniunctio. Hoc autem solum dicam, & ea quæ dicta sunt, veluti ob signabo, quòd cum multis & maximis miraculis, tanta erat ei lenitas & moderatio: & nõ solum moderatio, sed vt cum diuino Dauid dicam, contritio & summa humilitas, vt non magis eum quis admiraretur propter operationem miraculorum, quam quòd cum talia operaretur, nihil existimaret se plus habere alijs. Quinetiam cum virtute tantum præstaret, in iudicio de alijs ferendo erat admodum cautus & parcus. Quam verò esset in omni re à factu & superbia alienus, quis dixerit? Eorum autem, quæ supra nos sunt, adeò timebat & cauebat docere aliquid, vt cum quidam, qui de Theologia lubenter sciscitabantur, quædam etiam absurda proponerent, quæ audebant facere sacerdotes, & ei exhiberent molestiam: Si à vobis quidem, inquit, de Deo disceptant, vobis sufficit chorus Apostolorum, & quæ de Deo differunt patrum voces: neque opus est curiosè vltius inquirere. Quòd si de rebus humanis & Sacerdotibus vobis est controuersia, sunt hæc omnia Dei iudicio relinquenda, & ijs, qui ab illo talem acceperunt administrationem. nobis verò satis esse debet, si ab alijs pascamur, & ea consideremus & inquiramus, quæ ad nos pertinent: non autem has superuacaneas & noxias persequamur quæstiones. Et hæc quidem sic habent.

Cap. 53. Oratio autem, cum iam veniat sanctus ad finem, destitura est ipsa quoque in silentium. Verum enim verò cum hîc quoque pauca quædam ante finem dixerimus, sic sistemus orationem. Cognouit quidem vir ille propheticus cum reliquis omnibus, suam quoque ad Dominum migrationem: idque apertè suis prædixit discipulis. Cum autem præstitutus dies iam appropinquaret, benedictionem eis relinquit in scriptis, sicut

Egregia sancti viri humilitas & modestia.

Debilis ab infirmitate curatur.

Matt. 8. Mira vis epistolæ à B. v. scriptæ.

Cap. 51.

Puer mutus loquitur.

Cap. 52.

Psal. 50.

S. Daniel ab omni superbia & factu alienissimus.

Cap. 53.

S. Daniel prædicit obitum suum.

SURI

gber
Hober

RVITI

5

sicut quidam alij facultates: ei que deferuijt scriba, & tale fuit eius testamentum: Ego, Testamen-
tum eius. inquit, o filij & fratres, (ambo enim vos estis, tum quod vos genui spiritaliter: tum vero, quod Deus est communis pater omnium) Ad hunc communem patrem iam vado: sed non orbos relinquam mihi dilectos, desidentes patris solitudinem: sed illi patri vestri relinquo curam, qui cum vobis omnibus me creauit. Ipse ergo, qui omnia Psal. 17. fabricatus est ratione & sapientia, & deinde caelos quoque inclinavit, & descendit in terram, & mortuus est, & resurrexit pro nobis, ipse erit vobiscum. Vt sapiens quidem, vos seruans à maligno: vt Dominus autem, ad suam conseruans voluntatem: vt pater vero, si forte aberretis, benignè reuocans, & spiritaliter vlnas vobis extendens. Vt autem qui se pro nobis ad mortem tradiderit, vos etiam inter vos inuicem cõiunget concordia, & efficiet, vt sitis vnus patri. Se stemini humilitatem, seruite obedientia, amate hospitalitatem, ieiunium, vigiliam, paupertatem, & quod est primum & maximum præceptum, charitatem. Quæ ad pietatem pertinent, rectè tenete. Harcti- Matt. 22. corum zizania caute; à matre vestra Ecclesia minimè separemini. Si hæc omnia feceritis, eritis virtute perfecti. Præclara in-
stitutio.

Hæc ipsi labris dictauit, & iussit legi ab omnibus monachis, stantibus ad scalarum Cap. 54. gradus, & desidentibus illius separationem. Dicitur autem hoc visum esse circa eum: nempe tribus diebus ante mortem, iam media nocte concurrisse & ad eum conuenisse sanctos, qui fuerunt à seculo, Prophetas, Apostolos, martyres, & omnes denique Sancti inui-
sunt deces-
surum. sanctos, qui & magnum benignè salutârunt, & iusserunt eum diuinum celebrare mysterium. Quod quidem celebravit, & intemerata ipsa sumpsit sacramenta, & ijs quibus par erat impertijt. Atque iam quidem magnus extremum agebat spiritum, & ipse Antistes Episcoporum (is erat Euphemius) iam enim mortuus erat Acacius, cum alijs veniebat ad emigrationem. Aderat autem Rais quoque fidelissima: & vir quidam, qui possidebatur à dæmone, pergebat ad columnam: qui & sanctorum ad sanctum aduentum clamando apertè significabat, & eos suis appellabat nominibus: & ipsorum, vt qui conuenissent, meminerat Angelorum. Deinde etiam adijciebat, fore vt tertia hora huius diei ipse Daniel excedat ad Dominum, & à diurna habitatione immundus expellatur spiritus. Quæ vtraque suo tempore euenerunt. Quæ Felicissime
exit e cor-
pore. præsida est autem Rais, magnificè parabat ea, quæ pertinebant ad sepulturam: & cum multis ad duxisset artifices, & iussisset fieri tumulum in inferiori parte basis columnæ, & vsque ad fastigium, statuit ex vtrâque parte tumuli homines, qui faces ferrent, & lampades tenerent manibus, & ea canerent, quæ cani solent in decessu. Cumque illa corpus infra detulisset, in plumbeo id ponit loculo: in hoc quoque ser- Honorificè
admodum
sepelitur. uans magni Danielis testamentum. Ille enim mandauit discipulis, seu Imperatores, seque- res, aut vlli alij, se inuicem superare cõtendant in loculi sumptu & magnificen- tia, nolite suscipere: sed illic & sic corpus deponi sinite, vbi & quomodo voluerit Rais fidelissima. Hæc ergo peracta sunt, & expulsus est immundus dæmon, cum multum hominem discerpisset.

Porro autem quædam quoque alia effecta sunt miracula. Tres enim per stellas Cap. 55. Cruces, cum dies esset, & Sol luceret clarissimus, cum summa pulchritudine & splen- Tres Cruces
apparent. dore dicuntur apparuisse, & stetit super preciosum illum loculum. Quin etiam vo- luit columba candidissima, quæ cum eo semper est, gratiam spiritus significantes. Sic ergo sacrum illud corpus Danielis, depositum fuit manibus primi pontificis. Rursus illi quoque fuerunt impositæ reliquæ trium puerorum, qui erant Babylone, cum sic iussisset sanctus, nè tam illius reliquias, quàm eos, qui erant ei impositi, ad- crement accedentes. Sic sanctus ab humana gloria studuit ostendi alienus etiam post decessum. Talis fuit vita magni Danielis ab ortu vsque ad decessum: Talia eius sunt beneficia. Qui cum obijisset omnem exercitationem, & omne genus certaminis, & Magna etas
eius in tãta
vite duritia. tam multis clarus fuisset operibus, effectus plenus dierum, tam humanorum, quàm spiritus, in senectute bona excedit è vita, cum ad octogesium annum peruenisset & Cap. 56. annos tres.

Aliunt autem eum quoque capillis capitis processu temporis ad eum euasisse coma- tum, vt quadruplici quidem coma discriminarentur: longitudo autè eorum, ad qua- tuor cubitos produceretur. Barba quoque erat ei densa, quæ ipsa quoque bifariam discriminabatur. Atque ille quidem cum sic vixisset, requieuit: nobis autè pulchrum exemplar suam reliquit vitam, non solum vt laudemus, aut etiam vt admiremur: sed vt pro viribus quoque imitemur. Laus enim ad eum fertur solum: Imitatio autem

ULS

autem facit, vt simus etiam participes bonorum, quæ ei debentur: gratia & clementia Domini nostri Iesu Christi: Cui gloria & potentia cum patre eius, qui caret principio, & sanctissimo & bono & viuifico eius spiritu, nunc & semper, & in secula seculorum, Amen.

DE SS. Epimacho & Alexandro, necnon Ammonario virgine & sociabus, quærat Lector suprâ 8. Decembris in historia sanctorum martyrum Alexandrinorum.

VITA ET CERTAMINA SANCTI PATRIS NOSTRI SPIRIDONIS ARCHIEPISCOPI TRIMMY.

*thuntis, authore Simeone Metaphrasæ. Habetur in Tomis
Aloysij. Nos capita margini adiecimus.*

Decbr. 12.
vt in Meta-
phrasæ ha-
beatur. Lati-
ni autè ha-
bent eû 14.
Decembris.
Cap. 1.

Gen. 25.
Psal. 131.
Gen. 18.
Psal. 36.
Matt. 5.
for. Christi

Cap. 2.
Patria S.
Spirdonis.

Mira eius
affabilitas
& liberali-
tas.

Insignis ho-
spitalitas.

Egregia ei
animi dotes

Cap. 3.

Ad vtilitatem animæ res est maxima, vita generosorum & piorum virorum, & quæ potest parare magnas opes virtutis. Non solum enim resecat id, quod est deterius: sed etiam magnam efficit mutationem ad id, quod est melius. Siue enim fuerit aliquis vitij præoccupatus, talibus fruens narrationibus, facilius ab eis se continet. Siue sit aliquis virtutis studiosus, audita historia, exurgit alacrior: & amore eius, quod est simile, incitatur ad imitationem. Imitatio autem & emulatio magnorum & admirabilium virorum quantum possit, & alij quidem ostenderunt, eorum qui præcesserunt præclarum virtutis studium imitati:

maximè verò omnium, vita admirabilis Spiridonis: qui Iacob simul & diuinum Dauid summè est æmulatus: & sicut illi, amplexus est lenitatem ac mansuetudinem, & à simulatione alienam simplicitatem: similiter verò ad Abrahami adspexit hospitalitatem, & suas facultates effecit communes indigentibus. Hinc quæ factum est, vt non terræ, propter mansuetudinem, vt habet promissio, sed ipsorum cælorum assequeretur hæreditatem: & propter diuitias, quas despexit, * Christum planè diuinis compararit diuitias: miraculorum autem dilatatus sit fluuijs, qui semper quidem hauriuntur, nunquam verò desinunt.

Eum tulit quidem insula Cyprus: erat autem non garrulus aliquis, neque vrbanus & elegans moribus: neque qui multitudine & foro delectabatur: sed simplex & quietus, & à negocijs curijsq; remotionem colens, si vllus alius. Quocirca ad Patriarchæ Iacob vitam se omninò effingens, sicut diximus, fuit ipse quoque pastor ouium: non tamen omninò pastor, aut nimia simplicitate, aut feris & agrestibus moribus: sed commodis & valdè facilibus, & qui à vulgi quidem se abducebat congressione: pau-

peribus autem & hospitibus tam facilis ad eum patebat aditus, & se eis tam præbebat affabilem, vt esset omnibus hominibus in sermone iucundior, & ad facultates suas cõmunicandas longè liberalissimus. Præterisse certè aliquem ex ijs, qui accedebant, qui non fuisset ab eo hospitio acceptus, erat ei longè molestissimum, perinde ac si re aliqua maxima & quæstuosissima esset fraudatus. Erat quidem alioqui ei liber animus, & alienus ab omni illiberali assentatione & humilitate: ad eorū autem, qui iter ingrediebantur, labores recreandos, & ad pedes qui erant fatigati, abluendos, & ad mensam apponendam, & alia administranda iure amicitia & moderationis, erat adeò dexter & officiosus, vt ipse solus hoc magis præstaret, quàm famuli, qui sunt in suos dominos maxima præditi beneuolentia. Erat enim ei contemperata cum grauitate

quidem simplicitas: cum animi verò magnitudine, lenitas: cum intensa autem & ardenti charitate, grata florebat temperantia: quam non minùs dilexit, & ardentè est amplexus, quàm reliqua omnia: vt qui cum legitima quidem & pudica vxore non diu versatus, & liberorum pater ex ea effectus, deinceps voluptate & omni alia mundana cupiditate permansit superior. Hinc mel virtutis conficiens diligentius, & in lege Domini studiosè meditans, benignissimus euasit & clementissimus. Et vt semel dicam, erat Spiridon diuinum virtutū exemplar archetypum: habens quidem omnes in se scriptas, sed ad quarum imitationem pauci poterant accedere.

Cum sic ille resplenderet benefactis, magnamque vitam & insignem attulisset, multa

SURI

qber
Hober

RVIII

5